Jessy Pior

3

cartea polițistă de buzunar

cartea polițistă de

ENIGMA BALERINEI

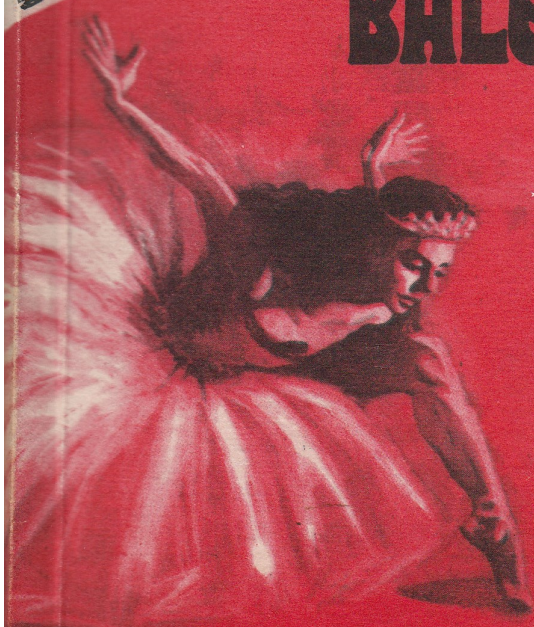

JESSY PIOR

ENIGMA BALERINEI

— TREI MINICRIMI —

Versiune 1.0

„CARTEA POLIȚISTĂ DE BUZUNAR”

EDITURA CPB

Bucureşti – 1991

„Du bist meine gunze Welt… Du bist mein Glück…“ Cântecul este dulce, cu iz romantic şi efect de opiu… Îmi simt pleoapele ca două paraşute de sforile cărora este legat somnul. Ghilotina nopţii a căzut de mult pe grumazul zilei… „Du bist meine ganze…“ Deschid geamul maşinii… Aerul nepoluat al primăverii mă pălmuieşte şi mă înviorează. „Mai sunt cinci minute până la ora 24…“ „Lambada… Lambada“… Iar! Manevrez butonul scalei… Bordul arată 50 km. La oră… Farurile perforează în stânca întunericului două tuneluri de lumină… Dumnezeule! Femeia asta e nebună?… Trag volanul mult spre stingă… frânez puternic… Prea târziu… Şocul impactului îmi pătrunde dureros în suflet şi îmi frământă capul ca un malaxor de oase. Prin oglinda retrovizoare mă orbesc farurile unei Dacii de culoarea iadului, care se apropie. Deschid portiera şi cobor… Exact de sub mijlocul caroseriei, pe partea dreaptă, răsar picioarele unei femei. Restul corpului este ascuns sub maşină.

— Am văzut totul… Nu eşti dumneata de vină… S-a aruncat înaintea maşinii!

Un tânăr bărbos a apărut – de unde, Dumnezeu ştie?! – lângă mine. S-a oprit şi Dacia din spate, un taxi. Şoferul vine lângă noi.

— Ce s-a întâmplat? Privirea i se îndreptă spre picioarele femeii ieşite de sub Oltcit. Isuse Hristoase!

— S-a aruncat înaintea maşinii, reia bărbosul, martorul meu voluntar.

— Am văzut şi eu, confirmă şoferul taxiului. S-ar putea să mai trăiască…

Nu-mi fac nicio iluzie. Din taxi coboară şi clientul. Partenerei lui nici nu-i trece prin minte. Cred că e albă ca luna, tremură ca gelatina şi e gata să facă pipi pe ea, dacă n-a şi făcut!

E greu, dar reuşim să ridicăm maşina de pe corpul nefericitei. Îmi vine să vomit. Nu este nevoie să o atingem ca să ne dăm seama că

nu mai are nicio şansă.

— Cine o fi?!

Bineînţeles, nu răspunde nimeni. Şoferul taxiului se repede la o cabină telefonică aflată la câţiva metri de noi. Mă uit la ceas, 1 şi 30 de minute. Tăcerea ne desparte dar ne şi uneşte în jurul fetei cu faţa însângerată îndreptată spre marea albastră a cerului. Blondă… probabil frumoasă, atât cât pot să-mi dau seama din conturul mutilat de bara maşinii. Rochia oliv mulează un corp perfect de manechin, roata nu l-a strivit, a trecut peste coapse. Ce vârstă să aibă? Poate 20…

Şoferul s-a întors.

— Am chemat poliţia şi salvarea.

— De ce o fi făcut-o? Aşa tânără…

Cel care întreabă fără să se aştepte la un răspuns este martorul meu voluntar, un tânăr în blugi şi geacă; barba, mustaţa şi sprâncenele stil „epoca de piatră“, încadrează o faţă prelungă, punctată de doi ochi negri antracit. Interesant! Un idol…

— Fusesem la o serată, continuă el uitându-se la ceas; realizez că am trecut pragul nopţii de sâmbătă în timp ce oamenii mai petrec. Mă îndreptam spre casă… După câteva sute de metri, am zărit fata aceasta… Parcă se clătina uşor… Mă întrebam chiar dacă nu e cumva ameţită… La un moment dat s-a oprit şi s-a sprijinit de copacul acesta… M-am apropiat… mă gândeam s-o ajut… s-o duc acasă… Am zărit maşina dumneavoastră… Spre stupefacţia mea, fata s-a aruncat înaintea ei…

— Eraţi departe de ea? Cel care întreabă este clientul taxiului, un bărbat între 30 şi 40 de ani, cu faţa dreptunghiulară, tip sportiv, care, în costumul elegant pe care îl poartă, arată ca un boxer în ziua nunţii lui.

— Nu, la cel mult doi metri… dar n-am avut cum s-o împiedic… Gestul ei m-a luat prin surprindere…

— Locuiţi în apropiere? De astă dată întreb eu.

— Nu chiar… pe strada Şura Mare… blocul A, apartament 187. Rog notaţi… Veţi avea nevoie şi de mărturia mea… Mă numesc Rotaru Ion, tehnician dentar.

Notez, notez şi numele şi adresa şoferului taximetrului, precum şi a clientului său. Soseşte echipajul poliţiei, locotenentul Stelea însoţit de un plutonier… Privesc insistent fata, care cu o oră înainte figura încă în registrul de evidenţă a populaţiei…

— Urâtă treabă… apreciază locotenentul. Cum s-au petrecut lucrurile?

Vorbim toţi odată ca în parlament, apoi suntem readuşi la ordine şi explicăm pe rând faptele. I se explică plutonierului poziţia maşinii şi încep măsurătorile. Aproape concomitent sosesc maşinile cu procurorul Valeriu, doctorul legist Dan Agop, ca şi doi tehnicieni ai laboratorului de criminalistică… În jurul moartei strada prinde viaţă. Bliţuri, întrebări, comentarii…

— Aleluia! pune doctorul Agop diagnosticul.

Repetăm şi procurorului povestea sinuciderii, aproape cu aceleaşi cuvinte, pe care le-am învăţat pe de rost ca nişte actori.

— Cine e?

— Întrebare rămasă din nou fără răspuns. Cercetările pe o rază de câteva sute de metri, nu dau niciun rezultat. Nicio poşetă, nimic care să permită identificarea fetei.

La doi metri, perpendicular pe bulevardul Adolescenţilor pe care ne aflăm, se revarsă strada Berta. Pe partea dreaptă sunt parcate patru maşini, trei Dacii şi un Peugeot. Locotenentul Stelea le analizează amănunţit, luminând interioarele. Îşi notează numerele. Revine la grup.

— Curios! Singură, noaptea, pe stradă, numai în rochiţa asta subţire… Şi e destul de răcoare… constată procurorul Valeriu.

— Poate, hazardez eu o ipoteză, venea dintr-un bloc din apropiere. Poate s-a certat cu iubitul ei… o ceartă dramatică… a ieşit fugind din apartament… a alergat pe stradă… disperată şi sub impulsul

momentului, s-a aruncat înaintea maşinii… Şi măgăreaţa a căzut pe mine! conchid înciudat că fata n-a mai aşteptat câteva secunde ca să-l „fericească“ pe taximetrist. Acesta, ca şi când mi-ar fi citit gândul, se uită chiorâş la mine…

Doctorul Agop, aplecat deasupra cadavrului, revine la vertical, după o sumară verificare.

— Ei? întrebă procurorul Valeriu.

— Sunt două fracturi craniene urâte…

Munca de rutină a primelor cercetări continuă… Şi uite-aşa, noaptea vine, noaptea trece…

*

Suntem agenţia de detectivi particulari „Cârtiţa“, constituită din doi plus două = eu, Paul – avocat, Eugen – operator cinematografic, Silvia – actriţă şi Deniza – bibliotecceconomistă. A tunat şi ne-a adunat. A tunat revoluţia şi ne-a adunat iniţiativa particulara şi dragostea pentru romanul poliţist. Sediul agenţiei se află la etajul 6 al apartamentului Denizei, într-un bloc de pe Calea Moşilor. Am transformat holul în secretariat şi sală de aşteptare (birou mic şi maşină de scris, telefon, cuier şi patru scaune). Din sufragerie am făcut biroul propriu-zis (birou mare, două fotolii, bibliotecă, derivaţie telefon) iar Denizei i-am lăsat dormitorul şi baia (la baie având şi noi acces, în dormitorul ei n-are acces nimeni – deocamdată).

Membrii agenţiei m-au ales director, eu fiind cel mai în vârstă dintre ei (peste doi ani împlinesc 31). De altfel sunt convins că destinele întreprinderii noastre se află pe mâini bune – în prima lună de la naştere încă, mama susţinea că sunt cel mai inteligent copil din lume.

Avem o clientelă numeroasă. Deniza care se ocupa şi de secretariat, a început sortarea dosarelor: D = divorţuri, C = copii (dispariţii), E = escrocherii, V = verificări persoane etc. În dimineaţa aceasta aprofundez un dosar de urmărire clasică – soţia 41 de ani, îi înmânează soţului, 53 de ani, trofeul multiramificat „Cerbul“.

Amantul – cu 6 ani mai tânăr decât ea. Faptul pe deplin dovedit, fotografiile şi filmul realizat de Eugen. Din păcate sunt doi copii la mijloc. Treabă murdară. Închid dosarul. Intră Silvia. Părul strâns în creştet ca un snop de grâu auriu, genele lungi (false, bineînţeles), gura ciclam, tenul sidef. Corect. Aşa trebuie să arate o blondă. Nu-i lipsesc nici celelalte calităţi pentru ca să arate aşa cum trebuie să arate orice femeie sexi, indiferent de rasă, culoare şi meridianul geografic pe care se află situată în această lume a contrastelor. Deniza aruncă pe birou un ziar.

— Ai văzut asta?

Tresar. „Asta“ este fotografia fetei peste care am trecut cu maşina acum două zile. „În noaptea de 28 spre 29 aprilie, a fost accidentată mortal persoana a cărei fotografie o publicăm…“ Urmează descrierea fetei şi a îmbrăcăminţii. Cei care o cunosc, sunt rugaţi să dea relaţii poliţiei sau procuraturii. Se indică numerele de telefon.

— Despre asasinul care a făcut-o terci, văd că nu scrie nimic.

Mă uit furios la Silvia: „Ştii ce, ieşi cu ţigara din biroul meu. Mută-ţi derierul la secretariat“.

— Dacă eram procurorul Valeriu, mâncai o pâine neagră şi… o cană cu apă tot restul zilelor. Auzi, sinucidere! Cum, dracu, să se sinucidă o fată frumoasă ca asta? Care este Adonis-ul acela pentru care să facă asemenea gest? Mai bine, dragule, mărturiseşte că ai iubit-o, te-a refuzat şi din gelozie ai făcut-o pastramă…

— Ieşi de-aici până când nu săr din pantofi!

Sună telefonul. Din secretariat, Deniza îmi dă legătura cu oraşul.

— Locotenent Stelea la telefon. Vă rugăm să treceţi de urgenţă pe la noi!

— Într-o jumătate de oră.

— Bine, vă aşteptăm.

— De data aceasta ai cam încurcat-o, bobocule, continuă să glumească Silvia.

Numai că mie nu-mi arde de glume. Mă ridic îngândurat.

— Dacă se întâmplă să te aresteze, să te condamne şi să te decapiteze, fii liniştit, preiau eu conducerea agenţiei…

— Ca cea mai în vârstă… îi plătesc poliţa.

*

Îl găsesc pe locotenentul Stelea stând pe colţul biroului. Face parte din noua promoţie de poliţişti. Are privirea inteligentă şi zâmbetul omului cinstit.

— Ia loc, îmi arată un scaun din apropierea biroului. Fata a fost identificată. Marina Renea. Am primit numeroase telefoane de la colocatari, de la prieteni, de la locul unde îşi desfăşura activitatea. Locuia pe str. Dristor 302, et. 1, ap. 7. A fost balerină la Teatrul de revistă.

— Logodnicul sau… în fine, iubitul ei a telefonat?

— Care iubit?

— Acela pentru care s-a sinucis… Mi se pare normal…

Locotenentul mă priveşte insistent. Mă simt ca un microb analizat la microscop.

— Nu s-a sinucis!…

— Doar nu vrei să pretinzi că am omorât-o eu!

— Nu… Nu puteai să omori un mort…

Îmi simt gâtul uscat. N-am aer…

— Şi eu şi încă doi martori am văzut-o când s-a aruncat înaintea maşinii…

— Mda… Numai că… Citeşte…

E raportul de expertiză medico-legal. Trec peste amănunte… „Decesul a survenit în noaptea zilei de 28 aprilie spre 29, între

miezul nopţii şi ora 1, în urma a două lovituri cu un obiect contondent, probabil un ciocan, în partea superioară a suturii dintre osul frontal şi osul temporal…“

— În creştetul capului, cum s-ar zice.

— Exact. Astfel cum explică expertiza, aceste lovituri care au provocat decesul sunt anterioare impactului cu maşina dumitale. Ai lovit-o cu bara lateral stânga şi în cădere corpul s-a răsucit, ajungând cu faţa în sus. Fracturile laterale ulterioare n-au legătură cu cauza morţii. Apropo, domnule Paul, m-am gândit că te-ar interesa să mă însoţeşti la domiciliul victimei, mai ales că eşti implicat în povestea asta.

— M-ar interesa chiar foarte mult.

— La orele 11 ne întâlnim cu procurorul Valeriu şi echipa de criminalişti.

*

Un bloc oarecare, fără personalitate, modest. La uşa de la intrare ne aşteaptă „oficialităţile blocului“, vecini, vecine, copii şi gură-cască.

— Cine este preşedintele? se interesează locotenentul.

— Eu, domnule, răspunde un bărbat trecut de 60 de ani, slab ca un călugăr-ascet, care ţine toate posturile. Eu şi câţiva locatari am recunoscut victima după fotografia din ziar şi v-am telefonat. Mă numesc Vasile Moraru, pensionar C.F.R.

Femeile îşi şterg lacrimi sincere sau nu, comentând „Aşa tânără“… „Şi frumoasă“… „Ce nenorocire!…“

— Domnule Moraru, eşti amabil să ne conduci…

Ne conduc toţi.

— Îmi închipui că n-aveţi o cheie de la apartamentul fetei.

— Doamne fereşte! se apără Moraru.

— Cristea!

Plutonierul Cristea înţelege, scoate o legătură de chei, încearcă… încearcă. Nu e nevoie să spargă uşa…

Locotenentul se întoarce spre alaiul care se îmbulzeşte în jurul nostru.

— Intră cu noi numai domnul Moraru şi încă o persoană.

— Eu! se oferi o fată corpolentă. Sunt vecina Marinei.

— Care este numele dumneavoastră?

— Luminiţa Ganea.

— N-aveţi serviciu? întreabă Stelea, văzând-o la acea oră matinală liberă ca pasărea cerului.

— Sunt în concediu prenatal, altfel proiectantă.

Crezusem şi Stelea şi eu că e numai grasă, dar se vede treaba că noi bărbaţii nu prea avem ochiul format.

— Foarte bine, poftiţi.

Intrăm în apartament. Un hol mic, întunecos, un cuier şi un frigider Arctic, în colţ. Uşa din faţă dă spre o bucătărie, cea din stânga se deschide spre sufragerie. Două fotolii, o canapea şi, pe toată lungimea canapelei, o masă dreptunghiulară, joasă. În colţul dinspre uşa care dă în balcon, un televizor. Două copii după Grigorescu şi atât. Urmează baia, lângă baie, în dreapta, dormitorul-micuţ, cât să încapă palul încadrat de două noptiere, un şifonier şi o măsuţă în faţa unei oglinzi, încărcată cu fel de fel de cosmetice. În toată casa ordine şi curăţenie şi simt prezenţa spirituală a Marinei, cum simt prezenţa lui Dumnezeu în biserică. Au rămas lucruşoarele ei s-o aştepte în zadar. Ce fel de fată a fost? Ce mister îi învăluie moartea?

Uşa de la intrare se deschide şi procurorul Valeriu avansează urmat de echipa lui de criminalişti. Dă mâna cu noi.

— Hai, băieţi, la treabă, îşi îndeamnă tehnicienii, de parcă aceştia n-ar şti care le e rostul. Ni se adresează intrigat:

— Ce credeţi despre toată porcăria asta?

Dăm din umeri.

— Domnule Moraru, întreabă Stelea, ce relaţii ne poţi da în legătură cu victima?

— Prea multe nu v-aş putea spune. Era trecută destul de des la restanţieri cu plata întreţinerii. În ultimele două luni n-am mai avut asemenea probleme. În rest, eu locuiesc la cealaltă scară a blocului, aşa că nu o cunosc prea bine. Dumneaei, Luminiţa Ganea, era vecină…

— În cazul acesta, desigur, ne veţi da mai multe informaţii, o îndeamnă procurorul pe viitoarea beneficiară a indemnizaţiei de naştere.

— Bineînţeles, îl asigură Luminiţa Ganea, deşi nu eram chiar prietene. Aveam relaţii de bună vecinătate, ne făceam mici servicii una alteia, o pâine, un lapte, o ceapă… izbucneşte în plâns.

— Era balerină, continuă procurorul, avea probabil un program de viaţă mai aparte.

— Este adevărat. Dimineaţa se scula mai târziu… dar nu prea târziu… La 10–11 trebuia să se ducă la repetiţii… Asta ştiam de la ea. Eu nu o vedeam decât după amiază când veneam de la serviciu, pe la 16–17. Pe la 6 seara pleca la teatru. Se întorcea târziu… După miezul nopţii, cred.

— Bărbaţi? mă amestec eu în bucătăria procurorului.

— A, nu, nu era o stricată, îmi răspunde Luminiţa demonstrându-mi că a înţeles sensul întrebării mele.

— Totuşi, insist eu.

— Avea un prieten. Un bărbat foarte frumos. Brunet, cu ochi verzi, viril…

— Viril? se minunează Stelea, în vreme ce Luminiţa se roşeşte.

— Ştiţi.. Deşi se rade, are barba deasă… Nu ştiu cum sa vă explic…

— Înţeleg. Venea des?

— Nu ştiu. Eu l-am văzut de vreo 4–5 ori sunând la uşa ei.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu… Marina era o fată bună, dar o fire închisă. Nu mi se spovedea. Dar desigur puteţi afla mult mai multe amănunte de la Elvira. Locuieşte în apartamentul de vizavi. Erau foarte bune prietene.

— Şi alţi bărbaţi? insistă Valeriu.

— V-am spus ce ştiu. Cred că era fată cuminte…

— În seara de 28 aprilie aţi văzut-o?

— Nu, dar am auzit din camera ei muzică… destul de tare… Nu puteam să dorm. Până târziu…

— Ce oră era?

— Asta ştiu precis, că m-am uitat la ceas. Bărbatul meu era furios. Era ora 1 şi jumătate, evident, după miezul nopţii.

— Nu se poate! sare ca ars Stelea. La ora aceea zăcea pe stradă sub roţile maşinii…

— Vă rog să mă credeţi, era precis unu şi jumătate…

— Mda.. Curios! constată procurorul Ştiţi cumva dacă avea bani, bijuterii?

— Bani nu cred că avea, dar bijuterii, avea câteva rămase de la mama ei. Odată mi le-a arătat şi mie. Un lănţişor cu o cruciuliţă de aur, o broşă cu o camee, un medalion în formă de păianjen, o brăţară şi o pereche de cercei, tot din aur. Atât. Le ţinea într-o casetă.

— Caseta este goală, ne anunţă plutonierul Cristea, arătându-ne o casetă chinezească din lemn lăcuit. Asta este, nu?

— Da… asta este.

— Voi aţi terminat? întreabă procurorul grupul de criminalişti.

— Terminat. Cineva a şters cu grijă urmele. Am dat totuşi de câteva amprente digitale care probabil în majoritatea lor aparţin victimei, precum şi urmele lăsate pe covor de pantofii unui bărbat. Mai amănunţit va reieşi din raport.

Martorii Vasile Moraru şi Luminiţa Ganea iscălesc procesul verbal şi părăsim cu toţii apartamentul care este sigilat.

— Unde locuieşte prietena Marinei, doamna Elvira?

— Chiar în apartamentul din faţă… dar nu e doamnă, nu e măritată.

Plutonierul Cristea sună la uşa indicată îndelung, dar nu deschide nimeni.

— La ora asta s-ar putea sa fie la policlinică, ne informează Luminiţa Ganea. Este asistentă medicală.

— La ce policlinică lucrează?

— La Vitan.

— Cristea, te duci la policlinică şi o cauţi. Dacă n-o găseşti acolo, revii şi-i laşi o citaţie. O anunţi şi dumneata, doamnă Ganea.

— Bineînţeles.

— Vă mai reţin cu o întrebare, mă adresez simpaticei doamne de două persoane. Cunoaşteţi cumva rudele defunctei?

Ochii Luminiţei se înserează: „După câte ştiu eu, nu are pe nimeni. S-a născut pe undeva prin nordul Ardealului“.

— Şimleu Silvaniei, ne lămureşte Stelea, bine informat.

— Da. Bunicii au murit, se pare…

— Şi părinţii? insist.

— Şi ei, mama şi tatăl vitreg într-un accident de maşină, anul trecut.

— Dar tatăl fetei, tatăl natural?

— Despre el nu mi-a vorbit niciodată. Nu cred că ştia măcar cine este. S-a născut, ştiţi cum se spune, din flori…

*

— Dragul meu, mi se adresează Silvia, ca să ieşi complet din încurcătura asta, angajează-ţi un detectiv inteligent…

— Aşa ca tine!

— Exact, numai că trebuie să-mi plăteşti bine. Casa de detectivi „Cârtiţa“ nu este o instituţie de binefacere pentru infractori milogi…

— Silvia, o întrerupe Deniza, hai să ascultăm raportul lui Eugen.

Eugen este un băiat slăbuţ, mai mult suflet decât trup, veşnic agitat şi instabil, ca mercurul într-un termometru. Căsătorit a treia oară, este bun de plata a două pensii alimentare pentru două fete care îi seamănă şi întreţinerea unui nou născut, care nu-i seamănă.

— Mare lucru n-am ce să vă spun, îşi începe el referatul, apartamentul 187 din blocul A, Şura Mare, este locuit de un rabin pe care îl cheamă Haimovici, iar nu Rotaru Ion, cum s-ar zice, „adresantul necunoscut, nevăzut şi mincinos“.

— Deci şi numele şi adresa sunt false, trage Deniza concluzia justă.

— Se poate presupune că aşa-numitul Rotaru Ion este bine băgat în afacerea asta.

— Dacă nu cumva chiar el este asasinul, concluzionează din nou Deniza.

Deniza este o brunetă cu un suflet mai mare ca cerul, a cărei frumuseţe interioară transpare şi în privire şi pe chip. Poartă ochelari, dar vede în adâncul lucrurilor.

— Da, aprob eu, s-ar putea să fie el asasinul, dar s-ar putea să fie în acelaşi timp şi un om care fuge de răspundere şi nu vrea să aibă încurcături, tracasări cu poliţia.

— Spuneai că singur s-a oferit ca martor, nu l-a tras nimeni de mânecă…

— Are el ceva de ascuns. Deocamdată să dăm telefon lui Stelea.

După o scurtă convorbire, le comunic prietenilor mei: „Cunosc şi ei falsa identitate şi falsa adresă a aşa-zisului Rotaru Ion. Trebuia să-mi dau seama de atunci, când a profitat de înghesuială şi a dispărut. M-au convocat la poliţie împreună cu taximetristul şi clientul acestuia, pentru creionarea unui portret-robot al lui Rotaru. N-au dat nici până acum de Elvira, prietena Marinei. N-a mai venit la policlinică de pe data de 27 aprilie“.

— Este curios, constată Silvia, un bărbat misterios Ion Rotaru, şi o asistentă medicală, Elvira şi mai nu ştiu cum, se volatilizează…

— Odată cu bijuteriile Marinei, pune punctul pe „i“ Eugen. La urma urmei, între cei doi ar putea să fie o legătură…

— Aşa m-am gândit şi eu, continuă Silvia, Rotaru şi Elvira – amanţi – îi dau la cap Marinei şi dispar cu bijuteriile…

— Toate bune şi superbe, cuget cu glas tare, s-ar putea să fie aşa, dar nu-mi explic un fapt. Dacă Marina era moartă la 1 şi 30 de minute, astfel cum rezultă din expertiza medicală, cum de s-a aruncat înaintea maşinii mele, că de aruncat s-a aruncat, am văzut-o şi eu şi şoferul taxiului.

— Dacă poliţia pune mâna pe Rotaru, toate întrebările îşi vor găsi răspuns, este de părere Deniza.

— Poate. Deocamdată eu mă duc la poliţie pentru portretul-robot. Tu, Eugen, te duci la teatrul Savoi, să mai răscoleşti corpul de balet.

— De acord, răspunde entuziasmat Eugen.

— O să moară de plictiseală, sărmanul! Şi de treburile Agenţiei cine se ocupă, băieţi? Le părăsim? Dăm faliment?

— Cu două fete isteţe ca voi n-avem cum să dăm faliment.

*

Dau indicaţiile mele preţioase pentru aşa-zisul Rotaru Ion. Faţa ovală dar prelungă, barbă-mustaţă-sprâncene stufoase, spre negru, ca şi culoarea părului, ochii negri, frumoşi, inteligenţi.

— Înălţimea?

— Mai scund decât mine, 1,65—1,70 m.

— Vârsta?

— Foarte tânăr. Aproape un copil.

— Ce copil, dom'le? intervine şoferul. A pretins ca este tehnician dentar.

— În orice caz, n-are mai mult de 22 de ani, este de părerea mea şi clientul şoferului.

N-am observat niciunul semne particulare, n-am observat ticuri, n-am observat nimic. Era şi greu, după miezul nopţii, chiori de somn şi cu un cadavru care nu înveselea deloc atmosfera, să mai fim atenţi şi la amănunte. Urmează îndelungi dezbateri în care părerile sunt diferite, uneori comice prin discrepanță… Până la urmă ajungem la un consens şi, după ultimul retuş, portretul-robot dă o imagine aproximativa a lui Rotaru Ion. Cu puţină bună voinţă, ar putea fi comparat cu originalul. Iau şi eu două copii.

— Domnule avocat, îmi zâmbeşte Stelea, ai chemare pentru o plimbare pe Dristor?

Înţeleg, îi sunt recunoscător pentru invitaţie şi îi mulţumesc. Ne urcăm în maşina poliţiei, însoţiţi de plutonierul Cristea, taciturn şi înţelept, care ştie că atât timp cât nu vorbeşti, nu poţi să spui nicio

prostie. În schimb, eu mă trezesc râzând fără să vreau.

— Ce găseşti de râs?

— Sunt bucuros şi uimit totodată că poliţia nu m-a arestat încă…

— Nu văd pentru ce, se încruntă Stelea. Afară de martori, există un raport medico-legal care te scoate „de plano“ din afacere.

Colaboratoarea mea Silvia susţine că martorii au fost aranjaţi, plătiţi, că…

— Ştii, dragul meu, poliţia nu este chiar atât de tâmpită cum le place unora să afirme. Poliţistul care este învârtit cu masa de către colegii lui ca să înşurubeze un bec la lustră… să fim serioşi…

Am ajuns. Stelea trimite după preşedintele asociaţiei de bloc şi sună la uşa doamnei Luminiţa Ganea. În cadrul uşii apare mai întâi viitorul om, urmat la un oarecare interval de viitoarea mamă.

— Vă deranjez din nou, se scuză locotenentul, aveţi vreo veste de la domnişoara Elvira?

— Niciuna. Dacă ar fi dat pe acasă, în mod sigur ar fi dat şi pe la mine.

Sunăm la uşa Elvirei fără succes, în timp ce nasul meu delicat surprinde un miros mai mult decât neplăcut degajându-se pe sub uşă. Mă trece un fior la gândul că s-ar putea… Apare şi Vasile Moraru:

— Nu e acasă, am căutat-o şi eu de mai multe ori.

Cristea, care, se vede treaba, încă din negura vremurilor, moşii şi strămoşii lui au fost lăcătuşi, reușește să deschidă uşa fără probleme. Intrăm în hol, deschidem ușa următoare şi rămânem paralizaţi. Stelea îşi ţine respiraţia şi aleargă la prima fereastra, pe care o deschide. Aerul curat dă năvală şi încet-încet mirosul fetid se atenuează. De-a latul studioului, o fată în cămaşă de noapte, zace cu fața la cearceaf. Părul blond este năclăit de sângele devenit acum maroniu. Luminiţa Ganea face eforturi eroice. De pe faţă i-a dispărut orice pigment, ochii sunt telescopici, ţine batista la gură şi

se clatină.

— Scoateţi-o repede de aici. Nu este un spectacol pentru o femeie în starea ei. Cristea o ajută să iasă din garsonieră, după care se întoarce. Elvira, nu? întrebarea îi este adresată lui Moraru, care la rândul lui și-a schimbat culoarea obrajilor în nuanţa șofran, şi care aprobă dând din cap. Stelea apucă receptorul cu o batistă, dar eu sunt convins de inutilitatea precauţiei. Asasinul a şters precis urmele amprentelor. O convorbire scurtă cu procurorul Valeriu. Cu privirea fac turul încăperii. O cameră în forma de „L“, uşa din faţă dă în balcon, cea din dreapta se deschide probabil spre bucătărie. Studioul este în nişă, iar în faţa lui şifonierul. O masă extensibilă de-a lungul camerei, cu patru scaune, o vitrină, o măsuţă pe care şi-a găsit locul televizorul şi telefonul. Câteva cărţi pe noptiera studioului, o veioză, un covor. Pe pardoseală, sprijinită de uşa stângă şifonierului, o valiză. Elvira se pregătea de un drum…

Probabil că fiecare gândim la deşertăciunea deşertăciunilor şi că toate sunt deşarte… Suntem pe punctul de a cădea în transă blegoasă, când îşi face apariţia gălăgioasă procurorul Valeriu, băieţii lui şi doctorul Agop.

— Încă o fată trecută la rubrica „decese“, dar asta devine o obsesie, domnilor! Există vreun suspect?

— N-am ajuns încă în această fază, dar se pare că ar fi unul şi acelaşi care i-a făcut de petrecanie Marinei. Acelaşi procedeu. Ce zici, doctore?

— Ca şi în cazul „Marina“, decesul a fost provocat de o lovitură în regiunea occipitalului cu un obiect contondent…

— Cu acesta, probabil, vine dinspre baie unui din băieţii lui Valeriu, ţinând cu batista un ciocan. Este nou-nouţ şi nu observăm pe el pete de sânge.

— A fost spălat. De altfel l-am găsit în cadă.

— Când a survenit decesul?

— E greu de precizat pe loc. Au trecut atâtea zile, în cameră a fost

cald… Voi întocmi raportul de expertiză şi atunci…

Se fac fotografii, măsurători, se iau amprente, se culeg fire de păr etc. Stelea scotoceşte peste tot. Şifonierul este totuşi răvăşit.

— E posibil ca mobilul să fie jaful. Nu se găsesc nici bani, nici bijuterii.

— Poate că nici n-a avut, remarc eu.

— Ba da, şi Stelea flutură un carnet CEC. A scos 5.000 de lei pe data de 27 aprilie şi banii nu sunt în garsonieră.

— Deci, concluzionează procurorul Valeriu, jaf la Marina, jaf la Elvira. Lovitură de ciocan la Marina, aceeaşi la Elvira.

— Blondă una, blondă cealaltă… continui eu linia coincidenţelor. Şi Valeriu şi Stelea şi chiar Moraru mă privesc ca pe un obiect neidentificat.

— Şi? Ce-i cu asta?

Mă gândesc – poate e vorba despre un maniac…

— Sexual?! îşi iau zborul primii decibeli de aur din gura lui Moraru.

— Nu neapărat.

— Da, s-ar putea… Să mergem la doamna Luminiţa. Aici nu mai avem ce face. Moarta a fost scoasă, Cristea închide uşa uşor, sigilează.

Doamna Luminiţa e tot albă la faţă, ne aşteaptă în prag.

— Poftiţi înăuntru. Pe masă, o sticlă de coniac şi un pahar pe jumătate gol, îmi demonstrează că gazda s-a „anesteziat“. Serviţi, vă rog.

Servesc numai, eu, care nu sunt nici în exerciţiul funcţiunii, nici nu conduc maşina.

— Eraţi prietenă cu domnişoara Elvira?

— Nu chiar prietene. Ca şi cu Marina.

— Avea… casă deschisă? întreabă procurorul.

— Adică… dacă îi plăceau bărbaţii? Îi cam plăceau. La urma urmei, era o fată liberă. Dar nu era un du-te vino, la ea. Când termina cu unul, începea cu altul… Mă înţelegeţi…

— Înţelegem, afirm eu. Vreţi să spuneţi că era o fata de treabă, care nu se încurca cu mai mulţi amanţi de-odată.

— Da, asta e. Ultimul pe care-l ştiu, era student la teologie. Unul, Visarion Petre. Pe ăştia nu-i popeşte decât dacă sunt însuraţi.

— Spune-mi, te rog, întreabă Stelea, ai cumva cunoştinţă de faptul că Elvira a scos de la CEC pe data de 27 aprilie 5.000 lei?

— Nu ştiu, dar s-ar putea. Era invitată la nuntă la Focşani la vara ei. Aşa că, nevoie de bani avea.

Stoica scoate din buzunar fotografia-robot a lui Rotaru.

— Îl cunoşti? L-ai văzut vreodată în tovărăşia Marinei sau a Elvirei?

— Nu.

— Sigur?

— Absolut.

Valeriu pleacă cu băieţii lui, eu cu Stelea şi Cristea.

— Cred că teoria mea rămâne în picioare, începe locotenentul.

— Adică?

— Asasinul este o relaţie de ultimă oră a Elvirei. Poate maniac sexual, aşa cum ai spus şi dumneata, l-au tentat şi banii, a ucis-o. Când a ieşit din garsonieră, a fost văzut de Marina care se întorcea de la teatru. Şi-a dat seama de pericol… Sub un pretext oarecare, a intrat în apartamentul ei, a ucis-o şi a jefuit-o…

— Şi-apoi a luat-o în braţe şi a dus-o pe strada Adolescenţilor.

— De ce nu? Dacă voia să deruteze cercetările, nici n-avea nimic mai bun de făcut… Şi bineînţeles, n-a dus-o în braţe, ci cu maşina.

— S-admitem. Care este rolul lui Rotaru?

— Cântăreţ.

— Şantajist?

— Întâmplarea şi ghinionul asasinului a fost să se întâlnească la acea oră cu un cunoscut. Acesta acceptă să tacă în schimbul unei sume. Ba chiar l-a ajutat. Asasinul s-a urcat în maşină şi a dispărut, iar Rotaru n-a făcut decât să împingă înaintea primei maşini cadavrul Marinei, sprijinit până atunci de un pom… Şi în felul acesta a lăsat impresia unei sinucideri, care însă n-a „ţinut“ în faţa medicului-legist, care a constatat că decesul s-a produs înainte de impactul cu maşina dumitale…

— Dar mai e o problemă. Ciocanul… Te-ai gândit la ciocan? După teoria pe care o lansezi, asasinul a lovit-o cu ciocanul întâi pe Elvira, apoi i-a venit rândul Marinei. A intrat la Marina în apartament, a rugat-o pe aceasta să-l aştepte un moment ca să aducă ciocanul de la Elvira. Marina a aşteptat cuminte până s-a întors asasinul, l-a rugat s-o ardă în creştetul capului, după care acesta s-a întors la Elvira să-i restituie ciocanul, că doar era al ei, iar el avea dezvoltat respectul proprietăţii şi cultul morților.

Culorile curcubeului au dispărut, iar Stelea a devenit african. Negru de supărare.

— Mă gândesc la maşină, schimb eu discuţia, ca sa-i mai aduc soare pe frunte.

— Ce maşină?

— Asasinul nu putea să vină până în strada Adolescenților pe jos, cu moarta în braţe!

— Desigur. Am verificat cele patru maşini de pe strada Berta. Trei din ele sunt ale locatarilor din cartier. Nicio suspiciune. Peugeot-ul aparţine unui cetăţean francez care nu se mai află în ţară.

— Deci şi această pistă şi-a găsit bariera ei!

— Nu ştiu. S-ar putea să existe totuşi un capăt de aţă. Cetăţeanul francez a părăsit ţara, dar nu cu maşina, ci cu avionul!

Fluier a mirare. Dacă mai continui aşa, cei din ansamblul de fluieraşi mă primesc cu braţele deschise.

— A intrat în ţară pe la punctul de frontieră Oradea pe 24 februarie şi a părăsit Bucureştii pe 29 aprilie.

— Ciudat…

— Îl cheamă Daniel Vanda, de origine română.

*

Sunt ca Isus între două tâlhăroaice, ţintuit pe crucea eşecului.

— Ai făcut rahatul praf! mă ia Silvia din dreapta.

— Deci, n-ai descoperit nimic! mă laudă Deniza,

— Cum nu?… O nouă crimă!

— Ai tu un talent incontestabil. Se ţin cadavrele după tine, ca muştele după coada calului.

— Mă rog, din toate acestea aţi tras vreo concluzie?

— N-aveam suficiente date.

— Fetelor, în această profesie se cere un puternic spirit analitic cât şi o inteligenţă superioară…

— … Aşa ca tine.

— Exact, la asta mă gândeam şi eu. Voi sunteţi tufănele…

— Ia-o pe urmele lui Stelea, se înfurie Silvia.

— N-a fost prea departe de adevăr, dar a aşezat pionii greşit pe tabla de şah.

— Dezvoltă-te…

— Dă-i drumul…

Ultima replică este a lui Eugen, care a deschis uşa de câteva secunde; se aşază pe un scaun şi aşteaptă ca un îngeraş prelegerea mea, fără să ştie despre ce e vorba.

— Buuun! Să pornim de la ideea că asasinul este un psihopat.

— Toţi asasinii sunt psihopaţi.

— Oarecum… Omul nostru cred că este maniac.

— Pe ce te bazezi când afirmi gogomănia asta? întreabă candidă Deniza.

— A ucis două blonde în aceeaşi noapte.

— De ce neapărat în aceeaşi noapte?

— Pentru că din dimineaţa care a succedat asasinarea Marinei, n-a mai văzut-o nimeni pe Elvira, nici la serviciu, nici în altă zonă.

— Dar în orele care au precedat, cine a văzut-o ultimul în viaţă?

Dau din umeri. Mă uit la Eugen.

— Cred cu va trebui sa ne interesăm.

— Iar eu cred că ar trebui să-ţi schimbi profesia, îşi înfige Silvia încă un ac în perniţa neglijenţei profesionale.

Înghit găluşca şi continui: „Totul s-ar explica dacă, în loc s-o ucidă pe Elvira, prima, o ucide ultima.“

— Argument? curiosul de Eugen.

— Ciocanul a rămas la ultima victimă.

— Deci, încearcă să se lămurească Deniza, asasinul ucide pe Marina, după care sună la uşa Elvirei, sub un pretext oarecare, intră la aceasta, o omoară şi pe ea şi o şterge.

— Te apropii de adevăr, numa că între o crimă şi cealaltă a trecut un timp… să zicem o oră, cel mult două…

— Desigur, avea nevoie de o pauză pentru recondiţionarea moralului… a băut o cafea, un whisky, a fumat o ţigară… a telefonat…

— Nu, madam! A cărat cadavrul Marinei pe strada Adolescenţilor să-l arunce înaintea primei maşini, pentru a simula o sinucidere.

Tăcerea echipei îmi dă convingerea că am marcat un punct.

— Să zicem… înclină să mă aprobe Eugen. Cum a ajuns însă cadavrul Marinei din str. Dristor în str. Adolescenţilor, în spatele unui copac?

— Cu maşina.

— A făcut autostop? Sau a folosit formula levitaţiei? bineînţeles, întrebarea aparţine Silviei.

— Chiar şi o „fleaţă“ ca tine ar trebui să deducă faptul că în afacerea asta maşina e indispensabilă. Ori aparţine asasinului, ori a fost furată. De altfel pe strada Berta erau parcate 4 maşini, ale căror numere le-a notat Stelea.

— Mai mult ca sigur că nu este vorba de niciuna din ele, cugetă Eugen, în afară de cazul în care asasinul este una şi aceeaşi persoană cu Rotaru.

— Şi de ce, mă rog, n-ar fi Rotaru? intervine Deniza.

— Asta presupune un formidabil sânge rece. Să înfrunţi patru martori, poliţie şi procuratură, când ai o crimă la activ, e o performanţă demnă de cartea recordurilor. Eu cred că asasinul a fost văzut şi recunoscut de Rotaru, care întrevede posibilitatea unei înavuţiri, preluând înscenarea de sinucidere. Asasinul în acest timp se întoarce în apartamentul Marinei, pentru a şterge urmele şi a jefui. Ghinionul Elvirei este că l-a văzut când a intrat în apartament. Fata devenea un martor mai mult decât periculos. După ce a şters urmele, a furat banii şi bijuteriile Marinei, a sunat la Elvira, a intrat sub un pretext bine gândit, a suprimat-o şi pe ea, a jefuit-o şi a

dispărut.

Din nou tăcere. Încă un punct în favoarea mea.

— Mda, mă aprobă Deniza. Este o explicaţie, dar mai pot fi şi altele.

— Ca de exemplu.

— De ce neapărat să fie un singur asasin şi nu doi? Fiecare cu crima şi mobilul lui!

Pentru moment simt un gol de gândire, dar îmi revin: „Ingenios, draga mea, dar gândeşte-te la «ciocan» “.

— Nu fii măgar, mă apostrofează Silvia.

— Honni soit qui mal y pense! Mă refeream la arma crimei. După ce primul asasin a ucis-o pe Marina, a împrumutat ciocanul celui de al doilea?

— Marina putea foarte bine fi ucisă şi cu un alt corp contondent, mă contrazice Silvia. Sau amândouă faptele s-au petrecut în camera Elvirei, după care, pentru derutarea cercetărilor, asasinul a transportat-o pe Marina pe str. Adolescenţior.

— Şi, mă rog, vorbim mereu despre un „asasin“. De ce n-ar putea fi vorba de o „asasină“? trântesc noua mea ipoteză. „O femeie?“ întrebarea e pusă în cor.

— O femeie n-ar fi avut puterea să transporte cadavrul din apartament, la maşină, de la maşină în spatele copacului şi să-i mai facă şi vânt de acolo în faţa maşinii tale! Îţi trebuie forţă, argumentează Eugen.

— Nu există şi femei puternice?

— Deci, trage linie sub concluziile noastre Eugen, ştim că nu ştim nimic.

— Tu ce-ai făcut la Teatrul de Vară?

— Directorul s-a uitat la legitimaţia mea de detectiv, apucând-o cu

două degete ca pe un obiect contaminat şi mi-a înapoiat-o spunându-mi că deşi conduce o instituţie de umor, este un om serios, că n-are intenţia să-şi pună nevasta în urmărire. Când a aflat pentru ce îl deranjează, m-a trimis în sala de repetiţii.

— Ca să faci ce? întreabă delicat Deniza.

— Sa joace rolul „prostului din baie“, apreciază nedelicat Silvia.

— Sa asist la „investigaţiile“ locotenentului Stelea…

— Acţionează rapid şi inteligent, dau Cezarului ce este al Cezarului. Şi?

— Stătea cocoţat pe scenă împreună cu plutonierul Cristea, înconjuraţi de fetele şi băieţii din corpul de balet. M-am cocoţat şi eu, am notat declaraţiile celor prezenţi. Scoate din buzunar carnetul de care nu se deslipeşte nici când merge la WC. Aşa… *Ileana Cristea,* 18 ani, brunetă, frumoasă, sânii cam micuţi, maieul rupt, miroase a transpiraţie… declară că era în relaţii amicale cu Marina, dar nu mergând până la confidenţe. Marina avea succes la bărbaţi; era unul care o aştepta în fiecare seară după spectacol, zicea ea că i-ar fi logodnic. Nu ştiu cine e, cum îl cheamă, ce învârte. În ultima vreme mai venea la ea şi un domn în vârstă, da’ bine, un fel de Yves Montand în anii de glorie, parcă mai bine, elegant şi, cred eu, plin de bani. În ultimele două săptămâni, nu l-am mai văzut.

Gabriela Tănase, tot brunetă, tot picioare superbe, sânii ceva mai vizibili, declară că Marina era o fată frumoasă, dar proastă şi incultă, că nu aveai ce discuta cu ea, nici măcar politică. Că domnul mai în vârstă, după accent se vedea cât colo că este exilant şi purta nişte costume!… Îmi era milă de logodnic, pe care îl chema Liviu, sau cel puţin aşa îl striga moarta, că se vedea că e un băiat bun şi intelectual.

Florica Temelie, blondă, gen Madona, dar cu un corp mult mai reuşit, cu picioare înalte parcă pornite din umeri, un fund proeminent şi sânii ca doua cupe de şampanie, declară că de când Marina se combinase cu domnul mai în vârstă, era mai veselă, mai exuberantă şi se lăuda că are bani, că va deschide o casă de mode, că va deveni „o doamnă“. Pentru o fată din flori, era un salt, nu?

Tony Alexandru din corpul de balet, declară că…

În acest moment Silvia ridică de pe birou dosarul cu cazul nr. 29 şi plezneşte cu furie o muscă, aplatizând-o pe cristal. Am impresia că ar fi vrut să fie în loc tărtăcuţa lui Eugen şi nu mă înşel.

— Măgarule, până acum ai descris toate „lambadele“ şi acum când e vorba de băieţi, nu spui un cuvinţel.

— Nu m-am gândit la tine, tuşeşte încurcat, pe mine nu mă interesa… Dar să continu, Tony declară că este adevărat că Marina se lăuda la toţi că va deschide o casă de mode. Bănuiesc că subvenţiona cel în vârstă. De altfel de când a apărut pe firmamentul Marinei, aceasta se îmbrăca numai cu lucruri de import.

Toţi declară că în seara crimei, Marina nu a fost aşteptată de nimeni după sfârşitul spectacolului şi a plecat acasă neînsoţită.

Sandu Fayon, maestrul de balet, confirmă cele spuse de ceilalţi. Marina în seara crimei era foarte vesela. Cu vreo 10 zile înainte, îl anunţase că va părăsi teatrul şi va deschide casa ei de mode. Nu i-a spus cine o finanţează, dar bănuia că e craiul venit de peste hotarii. Fine del primo tempo, încheie Eugen.

*

Nu ştiu de ce, dar toate puşcăriile miros a igrasie şi toate spitalele miros a… spital. Dacă iei un orb şi îl duci fără să-i spui unde, îţi va spune imediat ca se află într-un spital. Sunt trist, deprimat şi îmi vine să plâng de mila tuturor oamenilor din lume, care ar trebui să viziteze un spital, înainte de a-şi bate singuri cuie în cap!

Mă aflu în cabinetul stomatologic al doamnei doctor Stănescu, femeie care a fost cândva o divă. Nu ca pacient. Nu-mi clănţăne încă dinţii din gură.

— Doamnă doctor, îmi puteţi spune câte ceva despre fosta dvs. asistentă?

— Mda… Elvira era aproape un copil. Ţineam foarte mult la ea. Ce-aş putea să vă spun? O fată bună, capabilă, sinceră…

— Bărbaţi?

Doctoriţa zâmbeşte „Normal… Din păcate se îndrăgostise de cineva nepotrivit pentru ea“.

— Nu înţeleg, cumva din anturajul dvs.?

— Medic.

— Şi de ce n-ar fi potrivit un medic pentru o asistentă? S-au văzut cazuri, chiar multe…

— N-am spus asta… Vedeţi, e însurat. Am sfătuit-o să rupă legătura aceasta… Nu ducea nicăieri. Elvira m-a ascultat. A izbucnit bineînţeles cearta între ei, dar fata părea hotărâtă…

— Doctorul nu putea divorţa?

Doamna Stănescu ezită să răspundă „Totuşi… are doi copilaşi. Nu sunt o puritană, dar nu cred că în cazul acesta divorţul ar fi fost o soluţie…“

— Cum îl cheamă pe medic?

— Este necesar?

— Nu ştiu… S-ar putea.

— Bine… Doctorul Costin, radiolog.

— Spuneţi-mi, când aţi văzut-o ultima dată părea tristă… preocupată?

— Nu mai mult ca de obicei. De altfel n-avea niciun motiv să fie veselă… Cu două zile în urmă avusese loc explicaţia… despărţirea dintre ea şi Costin. Vineri 27 aprilie, a semnat ultima dată condica. Îmi ceruse voie să lipsească şi două zile din începutul săptămânii următoare, întrucât avea o nuntă la Focşani. Se mărita verişoara ei şi deşi nu avea nicio dispoziţie pentru aceasta, trebuia să se ducă.

— Vecina Elvirei, doamna Ganea, a menţionat numele unui student la teologie, Visarion Petre. Vă spune ceva?

Doctoriţa râde făcând în obraji două gropiţe care s-au adâncit probabil cu timpul, de atâtea sărutări.

— Da… Petru.. A cunoscut-o la biserica Amzei, după slujbă. A făcut un „coup de foudre“, ceea ce denotă că se mai întâmplă şi în zilele noastre minuni. I-a cerut voie s-o conducă acasă cu maşina.

— Ooo!… Are deja maşină! Înseamnă că părinţii îl răsfaţă.

— Nu părinţii, o mătuşă din Strasbourg i-a trimis un Peugeot. Numai că Elvira nu i-a prea dat șanse… S-a gândit totuşi să meargă cu el la Focșani, la nuntă…

Doctorul Costin este un bărbat înalt, cu faţa colţuroasă, uşor ridată. Nu este un bărbat frumos, dar ar putea să placă femeilor. Îi explic prezenţa mea în cabinet. Cu bunăvoinţa lui, încep a pune întrebări. „V-a afectat mult despărţirea de Elvira?“

— Enorm… Am iubit-o… Dacă nu erau copiii… pe faţa lui apar două riduri noi.

— Dar nu voiaţi să acceptaţi nici despărţirea!?

— E greu să mă fac înţeles. Majoritatea oamenilor care iubesc, iubesc egoist… Şi eu fac parte din majoritatea oamenilor… Când mi-a spus că la Focşani, la nunta verişoarei, va merge împreună cu un student la teologie, care vrea să se însoare cu ea, am crezut că e sfârşitul pământului…

— Nu era totuşi prea mult egoism? Nu doreaţi să divorţaţi, dar nici n-o lăsaţi să-şi refacă viaţa, de fapt, s-o trăiască…

Doctorul Costin lasă capul în jos: „Soţia mea n-a vrut să accepte divorţul, deşi s-au găsit oameni de bine care s-o informeze“.

Trec la aspectul incriminator: „Cum v-aţi petrecut seara zilei de 28 aprilie?“

— Alibi?!… încruntă fruntea… Am fost la aniversarea zilei de naştere a unui prieten, Preda Aurel. Martori, treizeci de invitaţi.

Ma gândesc că dacă Elvira n-ar fi avut sfârşitul acesta tragic,

doamna Costin poate ar fi apelat la serviciile agenţiei noastre. La ieşirea din policlinică, ma ciocnesc cu locotenentul Stelea şi umbra lui, plutonierul Cristea.

— De data aceasta, noi am fost primii, îi zâmbesc.

— Ăsta e necazul cu detectivii particulari, îmi răspunde, fără a-mi întoarce zâmbetul.

*

Soarele aruncă în mine cu săgeţi de cel puţin 30 de grade. Caut umbra unui nor, dar n-o găsesc. Şi totuşi, mă simt pasăre în zbor. Viaţa e frumoasă, fredonez, marchez un punct optimist. Calea Victoriei a rămas încă trena regală a metropolei. Oamenii când păşesc pe ea parcă îşi îmbracă sufletele în haine de sărbătoare, îşi pun papuci de pâslă şi îşi îmbogăţesc spontan vocabularul cu neologisme. Teatrul de revistă îşi înfrumuseţează faţada cu afişele noilor spectacole.

Papa George, socrul meu, de când a aflat de moartea balerinei, a dat drumul la robinetul „amintiri“ şi m-a bombardat cu pasagii din cupletele lui Tănase, care au rămas neşterse în memoria lui: „Electricitatea am vândut… am vândut… Ţiţeiul l-am vândut… l-am vândut… Telefoanele le-am vândut… le-am vândut… Şi cu asta ce-am făcut?“.

Nu ştiu ce-am făcut, dar mă întreb ce fac eu acum ca să dau de un capăt al firului Ariadnei. La poartă întreb de Florica Temelie, aleasă la întâmplare de pe lista lui Eugen. Peste câteva minute apare în maiou de repetiţie „o blondă gen Madona, dar cu un corp mult mai reuşit, cu picioarele pornite parcă din umeri“… Oricum, Eugen are spirit profund de observaţie

— Tu m-ai căutat?

Îmi spune „tu“ de parcă încă din leagăn mă bat pe burtă cu ea. Nu spun că nu m-ar tenta, dar fac parte din acea categorie de soţi fideli, categorie dispreţuită, renegată, fadă, pe cale de dispariţie.

— Da, iubito, eu te-am căutat! îi arăt legitimaţia.

Smaraldul ochilor îşi pierde strălucirea: „Marina?“

— Da, ce poţi să-mi spui?

Îmi repetă monologul din notiţele lui Eugen.

— Cu ce bani voia să deschidă casa de mode?

— Nu ştiu… Poate să te informeze mai bine Camelia.

Camelia? În notiţele mele nu figurează nicio „Camelie“.

— Era în relaţii mai intime cu Marina. Marina îmi făcuse mie şi încă la trei colege propunerea să lăsăm teatrul şi să ne angajăm manechine în viitorul ei magazin.

Scot din mapă fotografia-robot. Dă din umeri „Mi-a arătat-o şi domnul locotenent. Nu ştiu cine este, nu l-am văzut în preajma Marinei, nu l-am văzut niciodată. Vrei să vorbeşti cu Camelia?“.

— Eşti într-adevăr dulce. Fă-mi te rog, serviciul.

Îmi întoarce spatele îndepărtându-se, în timp ce privirea mea focalizează un superb joc de sfere. Iubita mea soţie Andora îmi apare în gând şi trage energic o fustă groasă de aba peste rotunjimile balerinei. După câteva minute apare o altă blondă, tot drăgălaşă, tot înaltă, tot… etc. Se pare că în acest teatru plouă cu blonde.

— Eu n-am fost ieri la teatru când a venit poliţia. De fapt, n-am fost în Capitală.

— Erai prietenă bună cu Marina?

— Bună? Nu cred că ar putea s-o spună cineva din teatru. Avea o fire ermetică… Probabil era marcată de faptul naşterii ei bastarde… deşi n-ar fi trebuit să-i dea atâta importanţă.

Camelia este o fată educată şi are un langaj de om cult. Îmi ghiceşte gândurile. Zâmbeşte „Părinţii mei sunt medici. M-au dat la şcoala de balet, nebănuind că voi face pasiune… Dar să revenim la Marina. Nu ştiu decât două lucruri care cred că te-ar interesa. Primul, este

faptul că în ajunul crimei avea o importantă sumă de bani asupra ei“.

— Nu ţi-a spus cam cât?

— Ba da, 600.000 de lei.

Fluier admirativ. „Când a fost asta?“.

— Sâmbătă, 28 aprilie, pe la ora prânzului. Îi avea într-o servietă diplomat, iar servieta era pusă pe pianul din scenă. În tot timpul repetiţiei era cu ochii pe ea. Poate nu mi-ar fi spus nici mie despre ce e vorba, dar m-a rugat să fiu şi eu atentă la servietă. După repetiţie am întrebat-o de unde are banii. Nu mi-a răspuns decât că sunt banii cu care va deschide „Cass Modis“, că abia îi primise şi că nu avusese timp să-i depună la CEC.

— Bănuiţi proveniența banilor?

— Un domn mai în vârstă… Cred că… exilant francez, l-am auzit vorbind româneşte, dar graseind şi pigmentând conversaţia cu expresii franţuzeşti…

— Cum l-a cunoscut?

— A venit la cabină şi a rugat-o să iasă puţin pentru că ar vrea să stea de vorbă cu ea. Marina era la fel de uimită ca şi noi, dar n-a întrebat nimic şi a ieşit pe coridor. După puţină vreme s-a reîntors, s-a îmbrăcat repede şi a plecat cu acel bărbat. Era foarte veselă, chiar exuberantă. Una din fete a spus că Marina a dat lovitura, că a pus mina pe un „elefant“. Asta s-a întâmplat cu aproximativ o lună în urmă… În zilele care s-au succedat, a început să vină la teatru cu taxiul, îmbrăcată în toalete foarte scumpe, a început să poarte bijuterii…

— Ar fi indicat să dai poliţiei o listă pe cât posibil cu descrierea amănunţită a bijuteriilor…

— Da, am auzit că a fost jefuită… Al doilea lucru care te-ar putea interesa, este… Liviu!

— Logodnicul? Cum arată?

— Înalt, în jur de 1,80 în, tip sportiv, fără nicio fibră de grăsime… Brunet, frumos, viril… Nu ştiu cum îl mai cheamă, nu ştiu cu ce se ocupa, are o Dacie albastră. O lua după toate spectacolele…

— Şi pe 28 aprilie a luat-o cu maşina?

— Nu… Marina l-a aşteptat dar n-a venit. Era foarte supărată. De fapt, în dimineaţa zilei precedente, au stat pe ultimele scaune din sala de repetiţie şi s-au certat. De atunci nu l-am mai văzut.

— Nici pe celălalt mai în vârstă?

— Nici!

Îi arăt şi ei portretul-robot, bineînţeles nu-l cunoaşte…

*

Mi-e cald, sunt obosit, sunt plictisit ca un şoarece leşinat. Bâjbâi după un capăt de logică în toată afacerea asta, dar nu-l găsesc. Mă îndrept spre procuratură. Procurorul Valeriu mă primeşte fără anticameră. Este şi el obosit, transpirat, plictisit. Îi relatez conversaţia avută cu Camelia. Priveşte undeva în spaţiul biroului. Nu ştiu ce vede, dar se aprinde deodată la faţă şi furios trânteşte un pumn peste dosarul de pe birou, omorând o muscă imaginară. E o porcărie fără cap şi coadă. Să recapitulăm. Marina Renea era fiica nelegitimă a actriţei de două stele, Dorina Renea, accidentată mortal de un troleibuz, cu un an în urmă. Marina, balerină fără veleităţi, părea fixată peren într-un corp de balet. Iată însă că, datorită naturii care a înzestrat-o din belşug cu frumuseţe, printre numeroşii admiratori, îşi găseşte şi un logodnic şi… să-i zicem, un protector mai în vârstă…“

— Până acum, nimic deosebit…

— Ba da… Unde ai mai văzut dumneata, domnule Paul, un protector care să arunce peste o jumătate de milion pe fereastră, plus îmbrăcăminte şi bijuterii şi asta în mai puţin de o lună?!

— Asta-i cam aşa, recunosc eu.

— În dimineaţa zilei de 27 aprilie, Marina se ceartă cu logodnicul

ei, Liviu…

— Tema, probabil „gelozia“…

— Probabil. În ziua următoare, pe la amiază, respectiv 28 aprilie, Marina primeşte de la protector o servietă cu 600.000 lei, bani destinaţi deschiderii unei case de mode. Şi-acum, urmează aiurelile. În aceeaşi zi, după miezul nopţii, deci deja în prima oră a zilei de 29 aprilie, se aruncă sub roţile maşinii dumitale, În faţa a 4 martori, pentru ca să vină doctorul Agop şi să constate că la ora când „s-a aruncat“ în faţa autoturismului, respectiv 1 şi 30 de minute, era moartă de aproape o oră!

— Presupun că a fost o înscenare, şi îi relatez concluziile mele în cadrul agenţiei „Cârtiţa“.

— Bineînţeles că şi eu m-am gândit la o înscenare a asasinului. A cărat cadavrul Marinei pe str. Adolescenţilor, l-a sprijinit de un pom, profitând de umbrele nopţii şi, când i-a venit bine, respectiv când s-a întâmplat să treci dumneata, i-a făcut vânt în faţa maşinii… Ceea ce nu pot înţelege, este dacă a fost ucisă în jurul orei 0.30–1.00 cum îţi explici, totuşi, muzica pe care a auzit-o Luminiţa Ganea din locuinţa Marinei, în acelaşi interval de timp? Dar să zicem… Şi mai departe?

— Asasinul a revenit să ia banii, bijuteriile, să şteargă urmele şi din nefericire pentru Elvira care tocmai se întorcea acasă, l-a văzut. Desigur, Elvira neştiind atunci că Marina e moartă, asasinul, pe care e posibil să-l fi şi cunoscut, a intrat la ea sub indiferent ce pretext şi a lichidat un potenţial martor periculos…

— După care, a violat-o!

— Poftim? am impresia că nu înţeleg bine.

— A violat-o sau nu, doctorul Agop nu poate preciza, întrucât, evident, nu a fost de faţă, fapt este că Elvira a prezentat lichid seminal în vagin, urmare a unui contact sexual, în viaţă fiind sau moartă, cu sau fără asentimentul ei…

O foarfecă invizibilă îmi taie respiraţia „Dacă e vorba de un maniac

sexual, de ce nu a violat-o şi pe Marina? Doar ea a fost prima victimă?!“.

— Să luăm în discuţie calculul probabilităţilor. Probabil, deci, că asasinarea fetelor în aceeaşi noapte este o simplă şi stupidă coincidenţă. Cred că e vorba de doi asasini…

Mă gândesc la doctorul Costin, amantul Elvirei. Dar numai mă gândesc. Tac. Nu pot implica un om, distruge un cămin, fără să am dovezi palpabile…

*

După un schimb „amical“ de cuvinte dintre mine şi Silvia, din care nu lipsesc epitetele de „monstrule“, „maniac sexual“ – ea, „nimfomano“ – eu, intervine liniştit Eugen de parcă până acum n-ar fi bâzâit nicio muscă în birou: „Ascultaţi copii, nu credeţi că este cazul să bem o cafea?“

— Du-te dracului! îl repede Silvia.

— Dacă nu vrei, nu te obligăm, şi Eugen prepară două nessuri cu apă rece. Care este planul da bătaie?

— Să dăm de urma aşa-zisului Rotaru Ion. Dacă nu este el asasinul Marinei, atunci este oricum un martor extrem de important.

— N-a dat de el poliţia şi vrei să dăm noi?!

Intră Deniza jovială, brunetă, strălucitoare ca o lumină neagră. Îmi pune pe birou o listă.

— Ce-i cu asta?

— Lista de suspecţi.

Citesc „Rotaru Ion“.

— Cap de listă.

— Da. Putea s-o omoare pe Marina, dar nu e lămurită implicarea lui în uciderea Elvirei. Mai departe… Doctorul Costin… Da, putea s-o

omoare pe Elvira, dar nu văd de ce ar fi ucis-o pe Marina… Liviu – avea motive s-o ucidă pe Marina nu şi pe Elvira… Sandu Fayon… ăsta cine mai e?

— Maestrul de balet…

— Am uitat să-ţi spun, intervine Eugen, Marina nu era chiar un înger. A fost „testată“ şi de maestrul de balet.

— Mi se pare corect, aprobă Silvia.

— De aici şi până la crimă…

Continui lectura listei: „Petre Visarion“…

— De ăsta n-am auzit, se miră Silvia.

— Studentul la teologie, îi reamintesc eu. Ultima achiziţie a Elvirei. O iubea, dorea să se însoare cu ea, trebuia să plece împreună la nuntă la Focşani…

— Şi?

— Nu există. A dispărut.

— Şi ăsta? se minunează Eugen.

— Şi el! Stelea a fost informat că a plecat, cu o săptămână înainte de nunta de la Focşani, în Deltă şi de atunci n-a mai apărut.

Ultimul pe listă este „Babacu“. Nu înţeleg.

— Domnul în vârstă, mă lămureşte Deniza.

— Ei, asta-i bună! Şi, mă rog, pentru ce ar fi ucis-o?

— Ca să-i ia înapoi tot ce-i dăruise pentru a o cuceri, banii, bijuteriile…

Fac o pauză: „Incredibil, dar… posibil“.

— Eu zic să verificăm alibiurile celor pe care-i putem verifica, spune logic Eugen. Eu mă ocup de Sandu Fayon.

— Şi eu de doctorul Costin, se oferă generoasă Silvia.

— Am impresia că până la urmă nu scapă omul de divorţ… Eu mă duc la locotenentul Stelea. Mi-a venit o idee.

*

Locotenentul Stelea îşi şterge cu sârg transpiraţia. Cred că a epuizat o jumătate de duzină de batiste.

— Şi aici este cald, vorbesc eu ca să nu tac.

— Avem şi răcoare, dar nu-ţi doresc să guşti din ea. Ai noutăţi?

— Numai o idee. Aş vrea să verificăm casetofonul Marinei…

— Pentru ce?

— Întâi să-l verificăm… Poate mă înşel…

— E la doamna Ganea în custodie, ca toate celelalte lucruri, de altfel. Apartamentul Marinei a fost repartizat şi ocupat.

Plutonierul Cristea ne însoţeşte. Face parte din pitorescul decorului. Pe drum continui discuţia cu Stelea.

— Trebuie să controlăm două alibiuri. Unul este al doctorului Costin…

— L-am controlat, îmi face plăcuta surpriză Stelea. A fost invitat cu familia da o aniversare pe str. Baba Novac. Treizeci de persoane.

— Destul de aproape. S-ar fi putut eclipsa neobservat o jumătate de oră. Şi Sandu Fayon?

— N-are niciunul. Este celibatar, a dormit acasă, singur.

Îl privesc pe Stelea cu mai mult respect.

Doamna Ganea ne primeşte cu zâmbetul pe buze. Îi spunem pentru ce am venit. Ne duce într-o cameră unde sunt înghesuite lucrurile Marinei „Poftiţi casetofonul“.

— Aţi umblat la el? o întreb politicos.

— Vai de mine!

— Nu vă acuz. E dreptul dvs. Să-l folosiţi deocamdată. Dar vreau să ştiu precis.

— Nu m-am atins de el.

Scot caseta, o analizez. Compact Casset 90. „E aşa cum am bănuit“, exclam triumfător.

— Adică? întreabă Stelea.

— Adică a rulat până la capăt. Dacă a fost acţionată după ora 12 noaptea, putea să ruleze până aproape de 2 noaptea. Şi dacă eşti atent, clapa „start“ este încă apăsată…

— Cristea, împachetează-l dar cu atenţie să nu-i atingi clapele.

Doamna Luminiţa Ganea moare de curiozitate să ştie ce e cu casetofonul. Stelea i-o satisface: „Dvs. aţi auzit muzică până la ora 1 şi jumătate-două. Marina a fost ucisă între ora 0.30 şi 1.00 apoi transportată în str. Adolescenţilor. În timpul acesta caseta rula fără să fie nimeni în casă…“

Ne urcăm în maşina poliţiei şi pornim. Fruntea lui Stelea a devenit o frunte de înţelept bătrân – cutată. Semn de preocupare profesională.

— Ei? îl tentez eu să vorbească.

— Am găsit Peugeot-ul, în parcarea hotelului „Cerbul de aur“ din Poiana Braşov. Abandonat. Nimeni nu ştie de către cine şi de când. Având număr străin, a trecut neobservat. Acum e în Bucureşti, sub cercetarea brigăzii tehnice. S-au găsit câteva amprente impregnate aproape invizibil pe capacul rezervorului de ulei. Cineva şi-a dat silinţa să le şteargă, dar nu suficient pentru mijloacele moderne de investigaţie.

— În niciun caz proprietarul. Era normal ca amprentele lui să se afle pe maşină.

Cobor. Vreau să stau de vorbă cu Fayon. Nu găsesc pe nimeni. Trupa e plecată în turneu. Deci punct şi virgulă… ne-am împotmolit…

*

Am intrat în iunie şi ancheta lâncezeşte ca un câine la umbra cireşului. Ceea ce mă înviorează este faptul că Eugen a luat legătura cu Visarion. Cobor din troleibuz la margine de Bucureşti. Pe străduţa asta n-a intrat soarele secolului XX. Curţi cu garduri bătrâne ca şi casele. Iarba creşte printre pietrele străzii şi pe trotuar – piesă de muzeu – o cişmea „comunală“. Am impresia că am intrat în lada bunicii cu iz de naftalină. Bat la numărul 24, în poarta vopsită cu verde. Îmi deschide un tânăr foarte înalt. Îi admir ochii mari, verzi ca frunza primăverii, prin care aleargă fluturii luminii. Nu cred în aparenţe, dar sunt convins că băiatul acesta nu mi este un criminal.

Mă invită într-un chioşc patriarhal, pe măsura casei, îmbrăcat în iederă. Pe frontispiciu scrie data naşterii – 1902 –. Pe măsuţa din chioşc ne aşteaptă o tavă cu două farfurioare cu dulceaţă de vişine, doua pahare cu apă şi două ceşti cu cafea.

— Te-ai însurat?

— Nu, roşeşte, dar trebuia s-o fac. Dacă ar fi trăit Elvira.

— Poate… Cine ştie… Dar eu unul nu pot să mi-o imaginez preoteasă. Ştii că iubea pe altcineva?!

Verdele crud de primăvară din ochii lui, devine verde de vară târzie: „Mi-a spus povestea ei… Mi-a vorbit de doctorul Costin. Dar sunt convins că l-ar fi uitat cu timpul şi m-ar fi iubit pe mine“.

— Totuşi doctorul constituia un obstacol… Visarion începe să întrevadă drumul pe care încerc să-l duc: „Aş fi înlăturat obstacolul, n-aş fi ucis-o pe Elvira, domnule!“

— Pe lista păcatelor, după câte ştiu eu, este trecută şi gelozia. Iar uneori ia forme urâte, agresive…

— Aşa este… N-aş putea spune, domnule, că n-am suferit. Suferinţa

ne-a apropiat, ne-a unit pe amândoi.

Mănânc dulceaţă şi beau apă rece. Încerc să mi-l imaginez pe băiatul acesta în blugi şi bluză cu mâneci scurte, îmbrăcat în rasă de preot. Nu reuşesc. Probabil că sunt lipsit de imaginaţie.

— Era vorba să-mi aleg o parohie. Cred că Elvirei i-ar fi plăcut paradisul Deltei.

Nu sunt prea convins. Elvira era o fată cu gusturi şi principii moderne, trepidante… Nu mi-o pot închipui între stânci şi pelicani…

— Duminică 29 aprilie, trebuia să luaţi trenul de 6, pentru a merge la Focşani, la nunta verişoarei ei…

— Iniţial programasem să plecăm sâmbătă 28 aprilie, dar a trebuit să renunţăm. Vara ei n-avea cameră şi pentru mine, iar la hotel se eliberau camere doar duminică. Urma ca eu să fiu în Bucureşti pe 28, iar duminică să ne întâlnim la gară… Numai că… Vreţi alibi, nu?! Îl am… Mai bine nu-l aveam. M-aş fi dus la Elvira în sâmbătă aceea nenorocită şi ar fi trăit şi astăzi. Am fost în spital la Tulcea, pavilionul contagioşi… suspect de holeră. Sâmbătă 28, în jurul orelor 10 dimineaţa, i-am dat telefon Elvirei. Râdea cu hohote.

Cred că erau hohote de plâns, de ciudă… Mă ridic să plec. Nu mai am ce să-l întreb. Îi întind mâna. Oare într-o zi, când voi face o excursie în Deltă şi voi da de el într-o bisericuţă, o voi săruta pe-a lui?… Nu, asta nu! Îmi pare sincer bine că nu este amestecat în niciun fel în moartea Elvirei…

*

A trecut aproape vara şi enigma balerinei tot nu a fost elucidată. Ne ocupăm de alte probleme mărunte, banale, dar multe. Silvia aleargă la mare după un soţ infidel. Eugen este plecat la Poiana Braşov, umbră a unei soţii infidele. Deniza s-a dus la ţară la părinţi. Eu am rămas în Bucureşti. Asfaltul îmi arde tălpile prin tălpile pantofilor. Şi este sfârşit de august. Oltcitul meu îşi bandajează la Service aripa frântă. Un cretin i-a facturat-o într-o depăşire isterică, astfel că gust din „bucuriile“ pietonilor. Trec prin faţa blocului Marinei. Oare o fi

născut Luminiţa? Mă întâmpină soţul ei. Luminiţa e la maternitate. Îmi aduce la cunoştinţă printre altele, ca un fapt divers, că locatarii mutaţi în locul Marinei, i-au înmânat două scrisori sosite pe numele defunctei. Nu, nu le-a predat poliţiei, socotindu-le fără importanţă. Le-a deschis, sunt de la un tip din Paris… Banalităţi…

În clipa de faţă cred că aş câştiga concursul de sărituri la înălţime: „Paris? Paris aţi spus? Pot să le văd? “

Marina mea iubită,

Au trecut doar două săptămâni de când mă aflu la Paris. M-a luat valul treburilor, că nu-mi mai văd capul, dar să ştii că nu te-am uitat. Din modelele pe care le-am pregătit pentru sezonul de toamnă, am selecţionat pentru tine câteva care mi se par foarte interesante. Tu ce-ai făcut cu formele pentru deschiderea Casei de Mode? În ce stadiu eşti? Cum te descurci?

Eu aici am intrat în angrenajul vieţii pariziene. Parisul e vara gol de francezi şi plin de turişti străini (urmează o descriere a Parisului estival) Draga mea, mi-e dor de tine şi sper să ne vedem cât de curând aici. Cu dragoste, Daniel – 16 iulie.

A doua scrisoare este din 8 august, mai succintă şi bântuită de nelinişte:

Draga mea Marina,

Nu ştiu de ce nu-mi dai niciun semn de viaţă. Ce se întâmplă? Bănuiesc că eşti cu trupa în turneu, deşi mi-ai promis că îţi dai demisia. Oricum, puteai să-mi scrii câteva rânduri. Aştept urgent veşti de la tine. Daniel, care te iubeşte.

Ambele scrisori au expeditor pe „Daniel Vanda, rue de Terrage 125 – Paris –.“

— Trebuie să predau aceste scrisori locotenentului Stelea. Sunt importante, sunt foarte importante… O pornesc spre casă. Agenţia, casă fără stăpân… Sună telefonul. Îl ridic de pe furcă.

— Allo, aici Camelia… Sunt la restaurantul „Venus“ cu un prieten. La altă masă este Liviu, logodnicul Marinei. Vino repede…

Restaurantul Venus nu este o bombă. Este reversul ei. Hârdaiele cu plante exotice, te transferă pentru câteva ore la tropice. De la o masă plasată lângă un curmal slab dezvoltat, Camelia îmi face semne cu mâna. Băiatul de lângă ea este un wiking blond, tip finele secolului XX, made în România.

— Jony, îl recomandă simplu Camelia.

— Whisky? Campari? mă întreabă amabil Jony.

— Priveşte la masa de lângă fereastra din dreapta…

Îi urmăresc privirea şi localizez lângă un lămâi nealtoit un bărbat de treizeci şi, brunet, cu ochi verzi, trăsături „virile“, frumoase. În faţa lui, cu spatele la noi, o tânără căreia nu-i pot descrie deocamdată decât culoarea tabac a rochiei.

— Deci acesta este Liviu… S-a consolat cam repede… Admir în treacăt ghiulurile de pe degetele lui Jony. Bijutier?

— Proprietar de bar „Pisica Siameză“, precizează Camelia.

— Camelia are două apariţii în programul de noapte.

— După ce termin spectacolul la revistă, mă duc la bar, mă lămureşte ea. Să vii să mă vezi…

Îmi beau Campari şi mă duc la masa lui Liviu: „Mă scuzi că te deranjez, dar aş vrea să stăm puţin de vorbă“ îi întind cartea mea de vizită. „În legătură cu Marina Renea“. Liviu devine alb imaculat. „Ştiu că nu este momentul cel mai indicat, dar până acum n-am reuşit să dau de dumneata. Poate îmi fixezi ora şi locul…“

— Sunt bune ora şi locul acesta… Ea este Lidia Soare.

Sărut mâna care mi se întinde şerpuitor. Aparţine unei superbe. Câteva secunde sunt hipnotizat de ochii ei negri şi rămân cu impresia că o cunosc de undeva. Nu reuşesc să-mi amintesc de unde. Probabil senilitate precoce. Nici numele ei nu-mi spune nimic. Iau loc neinvitat.

— Ce vrei să ştii, domnule Paul? Poţi să întrebi orice, n-am niciun

secret faţă de Lidia.

— În primul rând, nu-ţi cunosc decât prenumele.

— Sunt Liviu Cernat, inginer mecanic la Uzina de Maşini-Unelte – Condorul. Cu un an înainte, am văzut-o pe Marina într-un spectacol la Teatrul de revistă, după care n-am mai văzut nimic altceva. Am aşteptat-o la ieşire… în fine… ne-am cunoscut, ne-am iubit… a fost frumos… a fost prea frumos…

Lidia îl analizează prin lentilele ochilor ei negri cu un interes ce depăşeşte simpla curiozitate. Geloasă?

— Mi s-a spus de către personalul din balet ca eraţi logodiţi.

— Aşa este. Ne iubeam şi doream să perfectăm această legătură. Marina era o fire libertină, era o pisicuţă sălbatică. Îi plăceau mângâierile, dar era imprevizibilă, gata oricând să zgârie.

— Colegele ei au descris-o ca având o fire ermetică, dar amabilă, calmă, lucidă.

— Într-un fel, da. Totuşi colegele ei n-o cunoşteau bine. Sub carapacea ermetismului, clocotea un vulcan, care simţea însă nevoia să fie înţeles şi ocrotit. Eram pentru ea seara molcomă, răcoroasă, după o zi toridă. Prezenţa mea o liniştea, îi dădea încredere în forţele ei, în viaţa ei.

— Cu toate acestea, în ultimul timp aţi avut discuţii aprinse şi v-aţi certat…

Tace. Priveşte în pahar.

— Cine este Daniel Vanda?

Tresare. Ridică privirea spre mine: „Tatăl Marinei. Tatăl ei bun“.

E rândul meu să tresar. Va fi o bombă şi pentru Stelea.

— Da… ca surpriză, este într-adevăr o surpriză!

— În urmă cu douăzeci şi… de ani, pe când Daniel Vanda, operator

cinematografic, filma o paradă a modei, a cunoscut-o pe Alice Renea, cel mai reuşit, mai superb manechin de la „Ultima Modă“. A urmat o fierbinte poveste de dragoste, după un an s-a născut Marina. Daniel Vanda era căsătorit şi deşi nu aveau copii, soţia lui a refuzat categoric divorţul. La puţin timp după naşterea Marinei, tatăl ei a plecat la Paris pentru realizarea unui film documentar şi nu s-a mai întors. A părăsit profesia de operator şi s-a reprofilat pe executarea de modele pentru urmaşele Evei. S-a realizat.

După trei ani, soţia lui a divorţat în fine, pentru a-şi reface viaţa. Din păcate faptul acesta n-a mai avut nicio influenţă asupra vieţii mamei Marinei. Chiar dacă prin absurd ar fi putut părăsi ţara, se căsătorise între timp cu un inspector financiar, astfel toate firele care o legau de Paris s-au rupt. Acum un an Alice şi soţul ei au pierit într-un nenorocit accident de maşină.

La câteva luni după Revoluţie, domnul Daniel Vanda a venit în ţară. A aflat despre sfârşitul Alicei, a luat urma Marinei şi a descoperit-o la Teatrul de revistă… În rest ştii…

— Nu ştiu. Bănuiesc. Este normal ca domnul Vanda să o răsfeţe, să-i ofere în loc de jucăriile pe care nu i le-a putut dărui când era micuţă, rochii, bijuterii etc., etc. Dar ce îmi poţi spune în legătură cu cei 600.000 de lei pe care se pare că i-a făcut cadou pe ziua de 28 aprilie?

— 600.000?! Liviu cade paraşutat din nou. Nu ştie nimic. Era vorba s-o ajute să deschidă o casă de modă, dar în ce consta ajutorul, nu ştie nimic.

— Domnule Liviu, care a fost ultima clipă când ai văzut-o pe Marina?

Reintră în ceaţa amintirilor. Ezită, parcă… „În dimineaţa zilei de 27 aprilie, când ne-am despărţit supăraţi“: Se gândeşte, continuă neîntrebat: „Tatăl ei îi ceruse să termine cu mine…“

A doua mare surpriză. „Nu înţeleg. Ce avea să-ţi reproşeze?“

— Nimic special. Ar fi vrut s-o vadă la Paris, unde să cunoască şi „altă lume“. Să facă poate o partidă mai promiţătoare. Voia să-i

asigure un viitor aşa cum îl visa el. Ea mă iubea cu adevărat. Totuşi dorea să plece la Paris fără mine, ca să nu-l supere pe tatăl ei. Ne-am certat.. Ne-am despărţit, deşi n-aveam de gând să renunţăm unul la celălalt.

Trec la alt aspect al problemei „După informaţiile poliţiei, domnul Vanda şi-a făcut intrarea în ţară la bordul unui Peugeot“.

— Da… L-a făcut cadou Marinei. Nu perfectaseră încă actele. Urma să o facă la reîntoarcerea în România.

— Când ai aflat de uciderea Marinei?

— Luni, din ziare.

— Şi te-ai grăbit să… nu anunţi poliţia!…

Coboară din nou privirea în pahar „Ce rost au complicaţiile? Cu ce aş fi putut ajuta poliţia? Nu deţin nicio informaţie utilă. În dimineaţa zilei de 27 a fost ultima dată când am văzut-o în viaţă…“

— Ce-ai făcut în seara de 28 spre 29 aprilie?

— N-am… n-am ieşit din casă. Dar nu eram singur. Eram cu gândurile mele. Nu-mi ardea de nimic… Speram ca totuşi Marina să sune la uşă…

Privesc spre Lidia… Înţelege, suspină: „Viaţa merge înainte…“

Mă ridic… Da… Viaţa merge înainte…

*

Membrii Casei de detectivi au revenit în vizuină ca vulpile, după o vânătoare de plăceri prin ogrăzile ţării.

— A fost crunt de obositor, raportează Silvia misiunea. Petrache ăsta m-a alergat pe tot litoralul, a trebuit să mă bronzez pe toate plăjile Mării Negre, am colindat toate barurile de noapte…

— Groaznic! o compătimesc eu. Trebuie să recunosc că arată ca o figurină de ciocolată cu lapte.

— Înfiorător! Îmi dau lacrimile, suferă alături de ea Eugen… poate şi puţin invidios.

— În concluzie?

— E o lichea revoltătoare. Nu numai că îşi înşală nevasta, dar îşi înşală şi amantele…

Le relatez identitatea „babacului“ în persoana parizianului Daniel Vanda şi convorbirea cu Liviu Cernat. Prin fereastra deschisă pătrunde un fluture auriu care aterizează în părul Denizei. E o frunză galbenă. A venit toamna… „Deci, din lista noastră de suspecţi, primul pe care îl ştergem este Daniel Vanda. În rest… N-am verificat încă alibiurile doctorului Costin şi maestrului de balet Fayon.“

— Cred că doctorul Costin s-a întors din concediu, voi sta de vorbă cu el, spune Silvia.

— Iar eu cu Fayon, se oferă Eugen. Trupa de revistă a revenit din turneu.

— De Fayon mă ocup eu. La teatru am mai multe probleme de rezolvat…

Sună la uşă. Probabil un client sau un viitor client. Deniza se duce să deschidă şi reintră însoţită de locotenentul Stelea. Îi prezint colaboratorii.

— Deci mă aflu în bârlogul Cârtiţei! zâmbeşte Stelea rotindu-şi privirea prin cameră. Am câteva date noi în cazul Marinei Renea. Am luat legătura cu Parisul. Din păcate n-am dat de Vanda. Asociatul lui ne-a comunicat că a plecat spre România cu maşina, tot un Peugeot. Am atenţionat pe cei de la Oradea. Problema a doua este alibiul doctorului Costin… Nu stă prea bine pe picioare… Prietenul la care a fost invitat, Preda Aurel, locuieşte pe Baba Novac… doi paşi de locuinţa Elvirei… Şi-acum, bomba nucleară. Ing. Liviu Cernat şi-a deschis un Service-Auto „Luxor“, în care a investit un capital de aproape o jumătate de milion!!

După ce ne revenim din stratosfera surprizei, îl întreb pe Stelea „Şi

Ion Rotaru? Sunt convins că a avut un rol principal în afacerea noastră…“

— Până acum, n-am reuşit să dăm de el…

*

Afişele din faţa teatrului anunţă trei premiere, cu care se deschide stagiunea de toamnă. Intru în hol. E răcoare, e plăcut, nu e nimeni. Înaintea de-a deschide uşa sălii de spectacole, mă opresc în faţa panourilor cu fotografii din spectacolele anterioare. E greu să explic dulcea tulburare pe care o simt când mă aflu în incinta unui teatru, aşa cum nu pot să-mi explic de ce mă simt stăpânul lumii când mă aflu în vârf de munte, sau un vierme nenorocit, când cobor în peşteri.

Printre fotografiile care au surprins voit picioarele fetelor din balet într-o apetisantă desfăşurare sexi, iat-o şi pe Camelia şi pe Florica într-un grup de ansamblu. Băieţii sunt mai… Părerea despre băieţi ar trebui s-o cer Silviei… Ooo! E şi Marina aici într-un duet acrobatic… Balerinul o ţine în mâini deasupra capului, iar ochii lui sunt larg deschişi… ochii lui… Ei, drăcie! Ochii ăştia… Formidabil!… Stai… stai… nu numai ochii… şi fruntea şi părul… Îmi tremură mâinile de emoţie… Îi aplic balerinului mustaţă, barbă, favoriţi… Ei da! Asta e… Am avut, cum s-ar spune, o revelaţie… da, o revelaţie… Asta e omul meu! Acum ar trebui să fac operaţia invers… dar n-am ce-mi trebuie… reuşesc oarecum cu batista, mâzgălesc întreg chipul… totuşi e mai bine, dispare intenţia iniţială… Aud o voce aspră „Căutaţi pe cineva?“ E cerberul.

— Pe domnul Fayon.

— E la grădina de vară, repetă cu baletul.

Sunt agitat, caut să-mi ponderez paşii. În felul acesta mă mai calmez. Intru în prima papetărie şi cumpăr câteva coli transparente. Într-un colţ, pe un vraf de hârtii expuse, pun portretul-robot, al lui Rotaru şi îl copiez pe o foaie transparentă fără anexele piloase… Da, ăsta e… aidoma! Mă îndrept grăbit spre Grădina de Vară, care, după ce se strică vremea, rămâne goală şi tristă, spălată de ploi şi ninsori… Pe scenă, fetele îşi fac încălzirea pentru spectacolul de

seară. Baletul e rodat şi suprarodat. Fayon intervine rar. Mă aşez pe banca de lângă el.

— Merge greu, nu? se referă la anchetă.

— Vântului i-au trebuit mii de ani ca să dea formă Sfinxului din Bucegi…

— În acest caz asasinul va fi prins în cea de-a şaptea încarnare a lui…

— Nici chiar aşa, râd. Ca să grăbim lucrurile, mi-ai putea spune cum ţi-ai petrecut viaţa în zilele de 28-29 aprilie? Nu te suspectez, răspund întrebării mute din ochii lui, simplă rutină…

— Am avut un timp relaţii destul de intime cu Marina. În momentul în care a intervenit un altul, demn şi nobil, m-am retras. „Altul“, fiind Liviu.

— Totuşi ai continuat s-o iubeşti…

— Da… dar n-ar fi un motiv… Ce am făcut? Cred că am dormit singur acasă. Şi locotenentului Stelea i-am spus acelaşi lucru… Poate am un alibi, dar nu-mi amintesc…

Scot portretul-robot copiat şi retuşat al lui Ion Rotaru şi cu speranţă de mie în sută i-l pun în faţa ochilor. „Îl cunoşti?“

— Dacă nu este Dan Costea, atunci înseamnă că este fratele lui geamăn. Dar după câte ştiu, n-ar avea aşa ceva. Este un fost balerin al trupei noastre.

— Fost?

— Ne-a părăsit brusc… fără să aibă măcar bunul simţ să ne anunţe. Mulţi îl cred pe undeva prin occident. Când auzea de America, îi ploua în gură…

Am o presimţire care-mi sponsorizează imaginaţia: „Când a dispărut?“

— Păi… cam… Stai, că îţi spun precis! sare de pe scaun. Ei,

drăcie!… După moartea Marinei n-a mai pus piciorul în teatru. Ei, drăcie! Precis… Chiar am zis: „am pierdut doi, o balerină şi un balerin“…

Respir în fundul mării cu tubul de oxigen pe terminate. În creierul meu este o anarhie nemaiîntâlnită. Gândurile mele zboară anapoda, ca un stol de vrăbii speriat de un foc de armă. Fac efort să mă concentrez. Deci, tehnicianul dentar Ion Rotaru este de fapt balerinul Dan Costea. Faptul că şi-a dat un alt nume şi profesie, ca şi o adresă fictivă, înseamnă că este înfundat până la sprâncene în crimă. Rămâne de văzut dacă e autor sau complice. Mă întorc spre Fayon: „De ce n-ai anunţat poliţia? Doar portretul a fost publicat în ziare…“

— Nu ăsta…

Are dreptate. După cel din ziare nu l-ar fi recunoscut nici mama care l-a născut.

— De unde e din loc? Are părinţi, are familie?

— Nu ştiu ce familie are, dar e din Şimleu Silvaniei, ca şi Marina, de altfel. Erau concetăţeni, toată lumea ştie asta. Erau în raporturi bune, era ca să spun aşa instructorul ei, o învăţa să şofeze.

— Pe ce maşină?

— Maşina ei… O primise cadou… De la domnul acela în vârstă, cred… Un Peugeot…

Celula lui Dan Costea este amenajată. Mai lipseşte locatarul… Sau poate mă înşel?!?

Repetiţia s-a terminat. Îi fac semn Cameliei să aştepte. Mă urc pe scenă, îi arăt portretul. Confirmă că e Dan Costea. La întrebarea mea când l-a văzut ultima oară, răspunde prompt „28 aprilie!“ Vreau detalii. Fata se concentrează „Da… da… Era şi Marina, râdea, era veselă, vorbea cu domnul acela în vârstă care i-a dat servieta diplomat cu banii, de care ţi-am mai spus. Atunci când i-a înmânat-o nu ştiam că conţine bani. Ea mi-a spus să fiu şi eu cu ochii pe ea în timpul repetiţiei… Cred că atunci… când i-a dat bătrânul

servieta, a intrat pe uşa din spate şi Dănuţ…“ Camelia se întoarce spre mine. „Nu ştiu dacă a văzut sau nu scena cu servieta diplomat“.

— Sunt convins că a văzut… Pe Dan Costea l-am cunoscut sub numele de Ion Rotaru! Cu barbă, mustăţi, favoriţi… din trusă… Simplu! Era doar de meserie!…

Fata mă priveşte nedumerită. Analizează din nou îndelung portretul… În noaptea ochilor ei se aprind mii de luminări, ca la denii… Se gândeşte… Ezită… „A, nu, nu se poate… Cred că sunt nebună… E o nebunie.“

— Totuşi…

— Nu… n-are nicio noimă…

Nu insist: „Dacă totuşi găseşti vreo noimă, îmi ştii numărul de telefon… Apropo, care erau relaţiile dintre Marina şi Dan?“

— Bune. Erau concetăţeni. N-am auzit să se fi certat… Totuşi… Simple impresii, poate subiective… L-am surprins de câteva ori învăluind-o pe Marina în priviri încărcate parcă de ură… Şi asta mai ales când se afla Liviu de faţă…

Gelozie? Crimă pasională? Pederast? Dumnezeule, dar încurcate mai sunt căile tale…

*

— Am ajuns la capătul lumii, suspină Andora,

Papa George pe bancheta din spate este făcut covrig. Gura îi este acolo unde pufăie şi ţigara. Din direcţia aceea se aude un mormăit „Detectiv de două cepe degerate!… Mi-ai scurtat viaţa cu 500 de km“.

— Dumneata ai vrut să mergi cu noi!

— La Sinaia, nu aici unde se sfârşeşte ţara.

— Lasă, tată, nu te mai răsfăţa. A fost un drum de vis.

— Coşmar! Mă întorc cu avionul.

— Ştiu că minte. Ştiu că a fost încântat şi el de Valea Prahovei, Sighişoara, Târgu Mureş, Cluj, Zalău, Valea Crasnei… aşa cum va fi încântat acum şi de Şimleu Silvaniei.

— Voi vă duceţi să vizitaţi tezaurul gotic, papa George îşi tratează ulcerul… tabagic la faţa locului iar eu dau o fugă până la poliţie. Ne întâlnim exact la ora 13, în locul acesta!

Locotenentul Carpet mă aşteaptă. I-a telefonat Stelea. Îmi dă adresa părinţilor lui Dan: „Nu veţi afla nimic nou. Am cercetat şi noi. Băiatul a fost acasă pe la sfârşitul lunii aprilie, după care nu a mai dat niciun semn de viaţă“.

Lucrurile acestea le ştiam încă din Bucureşti. Nu ştiu totuşi, ce m-a îndemnat să vin până aici. Mă însoţeşte plutonierul Vlad. Înainte de a pleca, mă interesez şi de adresa bunicilor Marinei. Trăiesc amândoi.

Familia Costea locuieşte într-o căsuţă modestă, înconjurată de o curte înecată în dalii. Amândoi lucrează la fabrica de textile. Am noroc. Sunt în schimbul doi. Sunt încă oameni oarecum tineri, între 45 şi 50 de ani. Mă întreb cu care dintre ei seamănă Dan. Mai degrabă cu Mara Costea, mama lui.

— Deci, pe data de 30 aprlile a fost aici. Ce proiecte avea?

— A spus că vrea să plece în Italia şi de acolo în America. Îşi încearcă norocul. Deşi a spus că o să ne scrie, până acum n-am primit un rând.

— Mai aveţi copii?

— O fată.

Prin ochii lor foşnesc frunzele neliniştei. De ce? Din când în când se privesc ca doi vinovaţi. De ce? Le-a mărturisit ceva Dan? Şi dacă le-a mărturisit, tot n-o să-mi spună, iar eu am făcut sute de kilometri ca să nu aflu nimic şi să iau premiul întâi la concursul de idioţi. O fetiţă de circa cincisprezece ani intră cu o tavă cu ceva trataţii. Nici nu apuc să desluşesc ce, rămânând cu ochii la ea.

— Este Eva, fata noastră…

Deschid gura şi stau cu ea deschisă vreme de un secol, că mă minunez şi eu cum de nu au intrat în ea toate muştele din Şimleu Silvaniei şi din împrejurimi. Uluitoare asemănare.

— Mai aveţi o fată?

— Nu, v-am spus doar. Fata aceasta şi Dan.

— Fraţi, surori, aveţi?

Mă privesc ca pe un nebun eliberat proaspăt: „Eu o soră şi ea doi fraţi“.

— Au copii?

— Au…

— Fete?

— Şi fete…

— Unde locuiesc?

— D-apoi unde? Aici în Şimleu.

Plec convins că mă aflu în centrul triunghiului Bermudelor în plin incredibil şi neinteligibil. Mă urmăresc ochii negri ai Evei, care seamănă ca două picături de apă cu cei ai Lidiei, prietena lui Liviu.

Nu există decât o singură explicaţie – „coincidenţă“…

Altă casă la margine de Şimleu. Măcinată de moliile vremii, în mijlocul unei grădini peste care au trecut multe, foarte multe toamne. Câteva tufe de tufănele, frunze galbene pe jos şi pe butucii de viţă, în vârf câţiva ciorchini stafidiţi şi ştirbi, la care n-a putut să ajungă o mână de bătrân, măresc icoana tristeţii, deşertăciunea deşertăciunilor… O bătrânică îşi târâie ghebul şi paşii. Oare aşa ar fi arătat şi Marina peste 60–70 de ani?

Papa George a rămas în maşină. Intru în casă cu Andora… Miroase

a mucegai. Un dulap mare, vechi, plin cu câteva cioburi de farfurii şi pahare, o masă vopsită în verde şi trei scaune tot verzi. Pe unul din ele şade un bătrânel de care te-ai speria să-l vezi pe stradă în puterea nopţii fără să ştii cine este. Numai ochii… ochii fac legătura între lumea cealaltă şi lumea asta…

— L-a lovit damblaua… I-a luat vorba, dar se poate mişca… A spus Marina că o să-l ducă în vara asta la un doctor mare… – şi bătrâna vorbeşte greu.

Pun pe masă o sacoşă încărcată cu alimente – unt, brânză, şuncă, măsline, ciocolată, rahat… – Nu sunt alimente de regim dar la ceasul acesta nimic nu le mai poate face rău. Ochii bunicilor se aprind de poftă şi plăcere…

— De la Marina mea… Doamne, cât o iubesc!

— De când n-aţi mai văzut-o?

— Din iarnă. Dar ne-a scris… ne-a scris că totul o să se schimbe, că o să fie bine şi n-o să ne mai fie foame… Dar şi aşa nu ne este… Ce mâncăm noi?

Scot din buzunar un plic cu bani pe care îl pregătisem „Mi-a dat şi banii aceştia pentru dvs…“.

— Mititica… Nu e aşa că e frumoasă? priveşte în ochii Andorei şi aşteaptă confirmarea,

— E foarte frumoasă, încearcă Andora să depăşească emoţiile momentului.

— Pe Dan Costea îl cunoaşteţi?

— Cum nu? Prieteni din copilărie. Nu se jucau toate vacanţele în grădina noastră?… Acum amândoi sunt artişti la teatru. Bun băiat… bun… A fost la noi prin primăvară şi ne-a lăsat nişte bani… Mulţi… cinci mii… Da nu trebuia… Nu… nu trebuia…

Plecăm. Ne conduce până la poartă „Spuneţi Marinei că o aşteptăm… Promisese că vine în vară… Ni-e aşa dor de ea… Nu putem muri fără s-o mai vedem… Asta ne mai ţine în viaţă…“

Ne urcăm în maşină. Pornesc repede motorul. Andora izbucneşte în plâns…

Drumul de întoarcere îl fac în acompaniamentul dulce al glasului Andorei şi în isonul sforăitor al lui papa George, care până la Bucureşti nu se mai trezeşte din somn, nici măcar pentru a pufăi o ţigară.

*

Cimitirele sunt oaze la care ajungi după ce ai străbătut deşertul vieţii, unde vin să-şi învie durerile cei vii. Şi aici, lumea umbrelor e împărţită în două. Morminte bogate, morminte sărace, morţi bogaţi, morţi săraci… Sub un salcâm îngălbenit, un domn bogat plânge lângă o cruce săracă. Stelea şi cu mine ne apropiem. Daniel Vanda ridică privirea „Am pierdut aproape totul, aş fi preferat să nu exist“. Ridică pumnii spre răsărit. Desigur şi răsăritul este un mare vinovat. A despărţit doi oameni care trăiau aceeaşi dragoste… Îmi ghiceşte gândurile: „Alice, mama Marinei, i-a oferit un tată care a avut grijă de ea, chiar a răsfăţat-o, m-am informat. Dar n-am fost eu acela. Am căutat să repar greşeala mea, a altora, a destinului şi, când credeam că am reuşit…“

— Domnule Vanda, intervine locotenentul Stelea oarecum brutal, când i-aţi dat banii, mai era cineva de faţă?

— Nu-mi amintesc bine. Îmi pare că a trecut un tânăr pe lângă noi…

— V-aţi luat rămas bun şi n-aţi mai văzut-o?

— În seara de 28 am încercat să mai trec pe la ea, dar l-am zărit pe prietenul acela al ei, Liviu, intrând în bloc. Atunci m-am răzgândit şi am făcu cale întoarsă. Ştiţi… nu-l prea agream…

Simt cum transpir, „Sunteţi sigur că a fost Liviu?“

— Ei, asta-i bună! Bineînţeles că sunt sigur. Era în jurul orei zece, după ce luasem masa la hotel.

Faţa lui Stelea devine dură-cremene. În următoarele ore n-aş vrea să mă numesc Liviu Cernat…

*

— Bravo! Bravo! Excelent! Cel care aplauda este Eugen. Silvia a încercat încă odată să demonstreze că singurul criminal posibil, sunt eu.

— Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, fac tentativa de a readuce barca discuţiilor pe linia de plutire a logicii. De la un timp, am pierdut din vedere că avem de-a face cu două asasinate: Marina - Elvira.

— Şi am ajuns la concluzia că ar putea fi vorba de doi asasini, continuă Deniza. Cel al Marinei ar fi un asasin „normal“, dacă se poate spune aşa ceva, iar cel al Elvirei, un obsedat sexual…

— Pentru că dacă ar fi fost vorba de acelaşi asasin, de ce nu ar fi violat-o şi pe Marina? conchide Eugen.

— Pentru că nu a mai putut, lămureşte Silvia lucrurile. Nu toţi bărbaţii… eu de exemplu am întâlnit…

— Ştii ce, o întrerup, dacă stăm să ascultăm amintirile tale erotice, ne apucă Anul Nou. Şi apoi, ce se întâmplă dacă aşa cum pretinde medicul-legist, Marina a fost ucisă prima, cam pe la orele 0,30 iar Elvira după o oră şi.. Deci de ce dacă e vorba de un singur criminal, Marina n-a fost violată?

— Poate n-a fost pe gustul lui! punctează Silvia.

— De ce a fost violată Elvira?

— Poate a fost pe gustul lui! tot Silvia.

— Deci, pe lista noastră de suspecţi, nu dau atenţie imixtiunii Silviei, figurează doi pe prim plan: Dan Costea şi Liviu Cernat. De Dan Costea ştim precis că e implicat cel puţin în simulacrul de sinucidere al Marinei, iar dispariţia lui imediat după asasinat îl transformă în suspectul nr. 1. Şi nici Liviu Cernat n-are vreun cusur, deşi explicaţia pe care a dat-o locotenentului Stelea este plauzibilă. A vrut să se ducă la Marina să tatoneze o împăcare. La uşă a auzit muzică şi voci. A crezut că înăuntru se află tatăl ei şi a făcut stânga împrejur.

— Da, este o explicaţie, este Silvia de acord, dar orice criminal are la îndemână o explicaţie plauzibilă. Cum justifică el suma de o jumătate de milion investită în atelierul său auto?

— Am uitat să vă spun, se scuză naiv Eugen. Banii îi are de la tatăl său, care şi-a vândut vila de la Cotroceni cu aproape un milion.

După perla asta, în birou şi-au făcut loc pe rând tăcerea, stupoarea şi furia.

— Bine măi catastrofă, ţâşneşte Silvia, şi abia acum ne spui?

Telefonul zbârnâie, salvându-l pe Eugen de la scuze tardive şi inutile. Ridic receptorul: „Cum?… Cum?… Nu se poate!… Imposibil!…“ Mă adresez colaboratorilor mei, după ce respir de câteva ori adâne: „Azi noapte a fost ucisă Camelia. A fost găsită de dimineaţă într-un părculeţ, cam la o sută de metri de barul „Pisica Siameză“, de către copiii care veniseră la joacă…

*

Barul „Pisica Siameză“ este un local de noapte. Acum la ora 10 dimineaţa este plin de poliţişti. Cotrobăie prin cabinele artiştilor, care nu sunt decât două. Una pentru fete, alta pentru băieţi. Trag speranţa că vor găsi un bulgăre de zăpadă în Sahara. Îl acostez pe Stelea: „Crezi că asasinul a ucis fata aici şi apoi a luat-o în braţe şi a dus-o în părculeţ?“

— Nu. A ucis-o chiar în faţa parcului. Apoi a târât-o câţiva metri, după o bancă. Acolo au dat copiii de ea.

— La ce oră s-a petrecut?

— În orice caz după ultima ei apariţie în programul barului. După ora 3 dimineaţa.

— Cum a fost ucisă?

— Cu un obiect contondent. Un ciocan, probabil.

Ne privim semnificativ. Ca în celelalte două cazuri.

— Şi ce speraţi să găsiţi în cabine?

— Simplă rutină… Poate un indiciu…

Jony se apropie de noi. Lacrimile îi curg în neştire prin barbă: „De ce? De ce?“

Eu am o idee, dar este încă nebuloasă şi nu le-o pot împărtăşi.

— N-a făcut nimic rău, era o fată admirabilă. Atunci de ce? suspină el.

Cred că dacă l-aş întreba dacă în noaptea trecută a avut loc o ceartă între ei, mi-ar sparge capul.

— Am înţeles că a plecat după program, adică în jur de ora trei. Pleca la ora aceea singură, fără maşină, fără un taxi!?

— N-avea nevoie. Se ducea la mine. Locuiesc în primul bloc de lângă părculeţ…

— Domnule Jony, îl întrebă Stelea, ai observat în ultima vreme vreo schimbare în atitudinea Cameliei? A primit vreo scrisoare… vreo ameninţare telefonică?…

— Nu. Nimic… Totuşi ceva o frământa, o preocupa… N-a vrut să-mi spună ce. A spus că mă va informa numai atunci când va fi sigură. Nici măcar aluziv…

Îl las pe Stelea să-şi continue rutina poliţistă şi îl însoţesc pe Jony la bar.

— Bei ceva?

— Ceva tare, cu gheaţă.

Toarnă în două pahare. Nu ciocnim.

— Crezi că ar putea fi ceva în legătură cu Liviu? îmi cercetează reacţiile.

— S-ar putea, nu ştiu.

— Îi sucesc gâtul. Vorbesc serios.

— N-ai s-o faci. Nu te văd îngroşând rândul criminalilor.

Încuviinţează tăcut. Mă iscodeşte în continuare. „Crezi că ea o fi aflat ceva, ceva în legătură cu crimele anterioare, sau cu asasinii?“

— Sunt sigur.

— Nu ţi-a spus nimic? Avea încredere în tine.

— Dacă îmi spunea, poate că acum ar fi trăit.

Scânceşte ca un câine credincios lângă cadavrul stăpânului.

— Azi noapte Liviu şi Lidia au fost aici?

— Au fost. Fac parte din obişnuiţii localului.

— Până la ce oră au stat?

— Au plecat înainte de programul Cameliei.

— Spune-mi, printre obişnuiţii localului pe cine mai cunoşti? îi înşir lista alcătuită de Deniza. Se opreşte la doctorul Costin şi maestrul Fayon. Au fost şi ei azi noapte?

— Da, au fost doctorul cu soţia şi Fayon cu Florica. Au rămas până la închidere, la ora cinci.

Simt că se încinge din nou motorul. Pulsul o ia razna peste dealuri: „Dacă vreunul din ei ar fi ieşit din local, să zicem pe la trei, ai fi observat?“

Înţelege! „Nu… Programul continua în semiobscur iar eu am condus-o pe Camelia până la uşa de ieşire a artiştilor“.

— Poţi chema portarul?

— Nu este aici. Dar n-ai multe şanse să afli ceva de la el. E un vlăjgan îndrăgostit de una din fetele noastre, iar azi noapte când am condus-o pe Camelia, l-am auzit în cabină făcând o scenă de gelozie, L-am lăsat în pace, deoarece la ora aceea tot nu prea mai

vin clienţi.

Îmi termin băutura. Mă uit la măsuţele despărţite în separeuri de gărduleţe cu jardiniere de flori, la lampioanele de deasupra lor, la femeia care aranjează feţele de masă. La noapte lampioanele se vor aprinde din nou în semiobscur, separeurile se vor popula vesele, orchestra va cânta… şi undeva în spatele barului, ascuns cu durerea lui, Jony. Inima lui va fi o jerbă de flori, iar lacrimile se vor prelinge în neştire prin barbă. Poate unii, ca fapt divers, vor comenta moartea unei balerine…

*

Deci: *Dan Costea,* ca mobil jaful, explică moartea Marinei, nu şi a Elvirei. Nu-l văd implicat nici în asasinarea Cameliei.

Doctorul Costin, ca mobil gelozia, poate fi asasinul Elvirei dar nu şi al Marinei şi Cameliei.

Maestrul Fayon, ca mobil tot gelozia, ar explica uciderea Marinei, poate şi a Cameliei, dar nu şi a Elvirei.

Şi în fine, *Liviu Cernat,* nu pare implicat în niciunul din omoruri, mobilul principal, jaful, nemaiexistând. Are bani de la bătrânul lui.

— Nu e chiar aşa, intervine Eugen. Are bani pentru auto-service-ul lui, dar banii cu care şi-a deschis magazinul iubita actuală, în speţă Lidia Soare, de unde sunt? M-am informat. Amenajarea magazinului „Afrodita-Lux“, achiziţionarea materialelor, salariile manechinelor, creatorilor de modă, croitoreselor etc. se ridică la câteva sute de mii. De unde? Ca de obicei, dările de seamă ale lui Eugen vin pe neaşteptate, dar cu întârziere…

*

Stăm comod în fotolii, în faţa unor măsuţe pe care sunt aşezate pahare, sticle cu sucuri, ceşti de cafea, scrumiere şi minivaze din care scot capul fire de garoafe. Toate fotoliile sunt îndreptate spre estrada pe care urmează să se desfăşoare parada modei. Se fumează, dar sala este prevăzută cu aer condiţionat.

În dreapta, o scară interioară duce la birouri. Un candelabru cu zece

braţe îşi etalează cristalurile. Printre invitaţi îl văd pe prietenul nostru Fayon cu frumoasa Florica. Liviu stă la o „parolă“ cu soţia doctorului Costin. Pe acesta nu-l văd. Îi şoptesc Denizei „Ai emoţii?“

— Bineînţeles.

— Caută să n-ai.

— Uşor de zis.

Candelabrul îşi stinge stelele. Se aprind însă altele din alte galaxii, pe fundalul estradei cineva mânuieşte luminile. Se aude din auf vocea Lidiei; „Carmen“, rochie de dimineaţă, cu volănaşe spaniole din mătăsică înflorată, pe un fond roz-bombon“.

Toate luminile se sting, pe un spot de reflector intră primul manechin. Mă uit la ceas „Acum!“ îi şoptesc Denizei.

Lidia continuă explicaţiile, Deniza se ridică uşor. Cu paşi de pisică se duce spre scară. Rochia neagră face să i se şteargă conturul, iar pantofii tip balerin înăbuşe mersul. Toate privirile sunt aţintite asupra manechinului care evoluează unduindu-se în ritmul unui tangou spaniol. O urmăresc pe Deniza. Urcă… urcă… dispare pe coridorul etajului. Răsuflu uşurat… oarecum… Urmează alt manechin, alt model.

„Adolescenta“, rochie sport. O fată cu părul tăiat scurt, prezintă o rochie stil costum de baie 1920, cu mânecuţe scurte, cordon, terminată pantalon cu franjuri, deasupra genunchilor. E aplaudată.

Mă uit din nou la ceas. Deniza trebuie să fie în birou. A deschis primele sertare. Se perindă câteva modele interesante, dar nu prea originale. A trecut o jumătate de oră. Încep să am emoţii tari. A găsit ceva? De ce nu coboară?

„Rochie «rendez-vous», cu fermoare în faţă, mascate de un pliu. E o rochie de culoarea tabacului, mulată bine pe corpul fără cusur al manechinului. În caz de urgenţă se trage fermoarul, dovedindu-şi utilitatea practică sexi…“ Şi totuşi Deniza exagerează… Aa! Iată şi o rochie excentrică…

Rochia „Mamaia“, anunţă Lidia. Spotul reflectorului prinde bustul

manechinului care poartă o rochie neagră din tafta naturală, fără mâneci, închisă la gât. Rochia prezintă două decupaje rotunde, prin care ţâşnesc frumoşi, tari, obraznici, cei doi sini ai fetei, acoperiţi cu o plasă neagră, care-i fac cu atât mai apetisanţi. Ce te faci însă, dacă posezi doi sini ca două trompe de elefant?! Intru în panică… S-a întâmplat ceva rău… Încerc să desluşesc o formă pe serpentina scării… Nu mă înşel… Deniza. Coboară aşa cum a urcat, nevăzută-neauzită…

— M-ai băgat în priză… Ai descoperit ceva?

— Nimic… Adică seiful mascat de corpul televizorului. Un buton acţionează placa pe care e aşezat televizorul. Din păcate nu mă pricep să deschid un cifru complicat şi nici n-am avut timpul necesar. Mi-ar trebui câteva ore…

— Imposibil!

— Asta e! Deci „zero“! Adică, nu! Într-un sertar era un revolver mic.

Lidia anunţă pentru ultima oară „«Zi şi noapte», rochie pentru serile toamnei, din moar“. Apare chiar ea, într-o rochie lungă, până la două palme de podea, simplă, pe şolduri, mult decoltată, jumătate de culoare albă, jumătate neagră.

— E frumoasă şi rochia şi ea! nu se poate abţine să n-o admire Deniza.

Nu-i răspund… Nu pot… Nu pot să scot niciun sunet. Privirile nu mi se dezlipesc de pe decolteul Lidiei… Un medalion păianjen, din aur dantelat, îi înfrumuseţează pieptul.

— Ce este? Ce ai? şuşoteşte Deniza.

— Medalionul!… reuşesc să pronunţ cuvântul, cu aceeaşi greutate cu care copilul reuşeşte să spună pentru prima oară „mamă“.

— Ce-i cu medalionul?

— Face parte din bijuteriile furate de la Marina.

— Parcă un singur câine e scurt de coadă?!

Candelabrul luminează din nou cerul salonului. Ne apropiem de patroana casei de modă şi aşteptăm rândul să o felicităm.

— A fost o paradă reuşită, modele frumoase şi originale, repet eu ce au spus înaintaşii mei. Ai avut o apariţie meteor. Eşti o femeie superbă, Lidia, unică (încep să râd) nu… m-am înşelat…

— Nu sunt frumoasă?

— Nu eşti unică.. Mai ai cumva o soră, o rudă la Şimleu Silvaniei?

Am impresia că prin noaptea ochilor ei negri dau buzna licurici. Îmi răspunde uimită: „De unde ideea asta?“

— Am cunoscut acolo o fată, Eva. Semănaţi ca două zile toride de vară.

Nu este curioasă să afle cine este Eva şi cum am cunoscut-o. Găsesc că e normal. Ca din întâmplare privirea mi se opreşte pe medalion „Frumos paing! Lucru de artă. Trebuie să coste o avere…“

Nu tresare… Zâmbeşte: „L-am primit cadou“.

Arăt spre Liviu. Lidia îmi face complice cu ochiul. Treburile se precipită… Aştept o clipă până îl prind pe Liviu singur.

— Dumneata ai sponsorizat afacerea asta?

— Oarecum! De fapt am sponsorizat-o cu ideile. Este localul casei de modă pe care trebuia s-o deschidă Marina… Cum Marina nu mai este, am sfătuit-o pe Lidia să preia ea iniţiativa.

— Şi banii?

— Ce bani?

— Aia mă întreb şi eu. Ce bani?

*

Citesc şi eu şi Deniza descrierea incompletă a bijuteriilor furate de la Marina. Este şi descrierea medalionului păianjen.

— S-ar putea să nu fie acelaşi, observă Stelea.

— S-ar putea.

— Numai cel care i l-a făcut cadou Marinei, ar putea confirma, Daniel Vanda.

— Asta numai dacă Lidia nu va pretinde că i s-a furat sau l-a pierdut între timp.

— Tot ce e posibil. Rămâne de văzut.

Îl privesc gânditor pe Stelea. „Pescuim în ape tulburi fără nicio nadă în cârligul undiţei. N-avem nimic clar, nimic palpabil.“

— Ar fi totuşi ceva… O amprentă…

Sar în picioare: „Parc-ai fi Eugen. Nu spui nimic la timp!“

— Pentru că am descoperit-o şi noi târziu.

— Cât de târziu?

— Azi. Mi s-a comunicat de la laborator.

— Pe clapa casetofonului? intuiesc eu greşit.

— Nu. Pe buşonul de ulei al Peugeot-ului. L-a şters şi pe acesta, dar urmele lăsate pe suprafeţele grase nu dispar complet. Aparent sunt invizibile, dar se pot detecta chiar prin procedee convenţionale.

— Aveţi amprentele suspecţilor?

— La ce ne-ar fi folosit până acum?

Plecăm. Gândurile gonesc din nou anarhic.

— Cheia cred că este Camelia. Fata asta n-avea cap doar de ornament… Ştia ceva… Poate totul… Altfel de ce ar fi ucis-o?

Mă gândesc să mai parcurg câteva sute de km. Până la Şimleul Silvaniei. Voi putea oare convinge părinţii lui Dan să vorbească? Nu cred. Precis nu. De altfel ideile mele sunt aberante…

fantasmagorice… Ce naiba sa fac? Aberante-neaberante, nu-mi dau pace. Trebuie să le verific. Desigur poliţiei i-ar veni mult mai uşor, dar atât Stelea cât şi procurorul Valeriu ar râde în hohote şi ar interveni să mi se retragă autorizaţia de detectiv, ca unui care face de râs breasla. Merg pe stradă fără să aud când Deniza mi-a spus „la revedere“, când a luat-o la stânga sau la dreapta… O castană în cap mă trezeşte la realitate şi mi-aminteşte că e totuşi toamnă. Cine oare ar putea să facă astfel de operaţie?… Mă trezesc în faţa policlinicii Vitan. Doctorul Costin este de serviciu. Când mă vede, râde „Ai venit să mă arestezi?“

— Încă n-ai norocul ăsta… Nici eu. Afacerea ar fi închisă onorabil. Sunt convins însă că un doctor mânuieşte mai bine un bisturiu decât un ciocan. Am venit să-ţi cer câteva informaţii. Cine ar putea la noi executa cu succes o operaţie cu un bisexual?

Se uită la mine ca la un căzut din OZN… „Bisexual?“

— Androgin, hermafrodit! Doar nu trebuie să-ţi explic ţie, ca doctor! Dă-mi măcar un nume!

— Aşteaptă!

Aştept cam mult. În fine, se întoarce cu o listă de patru chirurgi specialişti. La doctorul Adrian Ionescu, găsesc răspunsul mult căutat. Fantasmagoria a devenit o realitate!

*

Uneori căile Domnului sunt întortocheate şi ciudate. Niciun fel de operaţie n-ar putea egaliza oamenii. Nici n-ar fi bine. Ar fi o repetare la infinit a unei singure imagini umane. Caleidoscopul omenirii este variat şi bogat în culori. Aşa e bine. Aproape că şi Agripina îşi justifică existenţa în calitate de cioplitoare în stânca monotoniei. Bineînţeles nu toţi nevolnicii pun cărămizi negre la castelul Geniului Rău. Nu încerc să justific crima. Mi-o explic ca să pot lupta împotriva ei. O înţeleg sau caut s-o înţeleg. Aşa a lăsat Dumnezeu, şi bine şi rău, dar uneori este prea nedrept…

În dimineaţa aceasta, salonul Casei de Mode „Afrodita“ are o clientelă insolită. Daniel Vanda lasă impresia că urmăreşte pe

fereastră agitaţia străzii, deşi sunt convins că nu vede nimic. Liviu Cernat fumează nervos ţigară după ţigară şi se plimbă idem. Fayon bate darabana cu degetele pe marginea fotoliului. Locotenentul Stelea răsfoieşte preocupat un dosar. Jony afundat în fotoliu, parcă ar dormi. Lidia ca de obicei superbă, într-un taior negru şi scampolo roşu, îşi pileşte unghiile. Doctorul Costin continuă să mă studieze ca pe un picat din OZN. La uşă cerber, plutonierul Cristea. Ei da, de aici cineva va ieşi cu cătuşe.

Şi afară e soare şi afară e toamnă dulce „moldovenească"… Înăuntru salonul e oală sub presiune. În fine, cu întârziere de aproape o oră, intră pe uşă procurorul Valeriu. Presupun că a vrut să creeze o stare psihică tensională. Se aruncă într-un fotoliu. Toate fotoliile sunt orientate concentric.

— Putem începe! Nu v-am convocat la procuratură din două motive. Unul din ele este ambianţa caldă intimă. Avem nevoie de ea pentru a ne înţelege, a vorbi de la om la om, pentru a pătrunde un mister în a cărui dezlegare nu mai speram…

Încep să cred că Valeriu e cabotin.

— Trei asasinate! În noaptea de 28 aprilie balerina Marina Renea este ucisă cu lovituri de ciocan în apartamentul ei din str. Dristor. Fata nu cântăreşte o tonă. Pentru profesia ei trebuie să fie suplă, uşoară. Pentru asasin nu este o problemă să o ia în braţe, s-o ducă la maşină. Este trecut de 1 noaptea şi e convins că nu-l vede nimeni. Este sâmbătă spre duminică şi toată lumea care nu doarme, petrece sau priveşte la televizor. Are dreptate, nu-l vede nimeni.

Exista un risc, desigur… Dar probabil că în cazul în care ar fi fost văzut în timp ce o transporta la maşină, l-ar fi informat pe curios că i s-a făcut rău, a căzut, s-a rănit, a leşinat şi o duce la Urgenţă. Dar n-a întâlnit pe nimeni. Aşază cadavrul pe bancheta din spate, astfel cum rezultă din analiza huselor maşinii. Este om de teatru. A luat trusa de machiaj la el, bineînţeles premeditat, în vederea asasinatului… Se machiază, îşi pune barbă, mustaţă, favoriţi.

Treaba asta are loc în maşină. Dacă ar fi făcut-o încă din apartament, în cazul unei întâlniri nedorite, cu Marina în braţe, ar fi fost imediat suspectat.

A parcat maşina pe strada Berta, s-a asigurat că nu-l vede nimeni, a luat cadavrul în braţe, l-a sprijinit de un pom şi a simulat sinuciderea fetei.

Valeriu face o pauză. Îl studiază pe doctorul Costin, aşa cum mă studiază acesta pe mine: „Nici acum nu vrei să vorbeşti, doctore? Oricum, soţia dumitale cunoaşte raporturile pe care le-ai avut cu Elvira şi te-a iertat…“

— Ei bine, pe 28 aprilie am fost la aniversarea unui prieten, Preda Aurel. Invitaţi mulţi. Trecuse de miezul nopţii. Era 1,30. M-am uitat la ceas. Petrecerea era în toi, lumea ameţită, se dansa, nu s-a observat lipsa mea.

— S-o crezi dumneata, râde Stelea. Nu una, trei femei te-au văzut la ora aceea părăsind casa. Şi ele s-au uitat la ceas…

— Dimineaţa mă certasem cu Elvira şi îmi părea rău… Ţineam totuşi la ea… Am iubit-o, ce mai? Din Baba Novac până în Dristor sunt doi paşi. Surpriza Elvirei a fost mare, dar s-a bucurat. Am rămas la ea cam o oră, după care m-am întors la prietenii mei. La plecare am văzut un ins intrând în apartamentul de vizavi. Nu i-am dat nicio atenţie, nu mă interesa.

— Prietena dumitale Elvira, întreabă Stelea, l-a văzut şi ea?

— Bineînţeles. Era în cadrul uşii.

— Îi reţii figura?

— Nu… Era oarecum cu spatele. Şi v-am mai spus, nu l-am studiat, nu mă interesa.

— Dar n-ai observat totuşi, insistă enervat Stelea, avea barbă, mustaţă?

— Nu, asta precis nu! În rest nu mai ştiu nimic.

— Bine, continuă procurorul Valeriu. Numai că asasinul era convins că Elvira l-a recunoscut. A şters urmele lui din apartamentul Marinei, a luat cei 600.000 lei, bijuteriile primite cadou de Marina de la tatăl ei, ciocanul şi a sunat la uşa Elvirei. Sub un motiv

oarecare a intrat în locuinţa acesteia, probabil sub pretextul unei confesii de om îndrăgostit de prietena ei, sau cam aşa ceva şi într-un moment când aceasta a întors spatele, a ucis-o tot cu lovituri de ciocan.

— După care a violat-o! De ce? întreb eu.

— N-a violat-o nimeni, intervine doctorul Costin. N-a apucat să se ducă la baie. Eu eram grăbit, ea m-a condus şi imediat, după spusele domnului procuror, a intrat asasinul. Tot el a ucis-o şi pe Camelia?

— Da.

— De ce? se aude vocea răguşită şi tremurată a lui Jony.

— Bănuise identitatea asasinului. Nu era sigură, a pus întrebări şi a plătit imprudenţa.

— Dacă-mi împărtăşea mie bănuielile ei, acum ar fi trăit! îşi frânge mâinile Jony.

— Şi asasinul? întreabă Fayon uluit de finalul acesta în coadă de şalău.

— Îi dau cuvântul domnului Paul.

Sunt străbătut de privirile curioase şi nedumerite ale asistenţei.

— Domnule Liviu, l-ai cunoscut pe Dan Costea. Nu te-a frapat nimic la el?

— Nu… adică… l-am surprins de câteva ori privindu-mă insistent, ciudat, cu ochi care ard… Am şi întrebat-o pe Marina dacă nu cumva e pederast. A râs şi a spus că e imposibil, s-ar fi aflat până acum… În teatru se află toate…

Daniel Vanda se adresează enervat, nerăbdător: „Cine e, domnule, asasinul? Dan Costea?“

— Da, confirm, singurul, unicul, triplul asasin.

— Unde e? porneşte întrebarea din mai multe direcţii.

Trag aer în piept „Aici!“

Toţi îşi aruncă unul altuia priviri bănuitoare, mai puţin, bineînţeles, cei care îl cunosc pe Dan Costea.

— Înainte de a întinde degetul în direcţia asasinului, trebuie să vă istorisesc o poveste tristă şi mai puţin obişnuită… Dan Costea s-a născut la Şimleu Silvaniei. A venit pe lume ca să plătească blestemul unei naturi nedrepte. Aşa cum unii se nasc cocoşaţi, orbi, cu două inimi, el s-a născut… bisexuat, hermafrodit. Părinţii l-au declarat băiat. Şi-a dus crucea grea, dar n-a putut-o duce până la capăt. El nu era Isus… Într-o zi a zărit în culisele teatrului un tânăr înalt, frumos, un adevărat bărbat, de care s-a îndrăgostit pătimaş. Latura feminină din el şi-a spus cuvântul, a învins. Sufleteşte era femeie. Simţea ca o femeie, gândea ca o femeie, dorea ca o femeie.

Din clipa aceea, visul lui Dan Costea a fost să se debaraseze chirurgical de latura masculină a fiinţei lui. Trebuiau bani, bani mulţi. El n-avea, părinţii nici atât. Era la un pas de demenţă, când în ziua de 28 aprilie dimineaţa, venind la teatru, îl surprinde pe Domnul Daniel Vanda în timp ce îi înmâna Marinei o servietă diplomat, precizând totodată că înăuntru sunt cei 600.000 de lei promişi. Soarta Marinei era pecetluită, cu atât mai mult cu cât, prin dispariţia ei, drumul spre Liviu devenea liber…

Elvira a fost nefericita victimă care a avut ghinionul să fie în pragul uşii garsonierei ei pe când îşi lua rămas bun de la doctorul Costin şi să-l vadă pe Dan intrând în apartamentul Marinei.

Camelia a plătit tributul inteligenţei ei. Ajunsese la concluzia dublei personalităţi a lui Dan Costea, încă de când dansau împreună. După dispariţia acestuia de la teatru, a început să întrezărească adevărul, pe parcurs deducând treptat fazele celor două crime. Întrebările meşteşugit puse, pentru deplina ei convingere, dar şi insinuante, precum şi anumite reacţii, au trădat-o…

Mă întorc în direcţia Lidiei, cu privirea fixă în ochii ei.

— Când am văzut asemănarea fantastică dintre tine şi sora ta Eva, a

încolţit prima bănuială. După ce ai ucis-o pe Camelia, bănuiala a devenit certitudine…

Am luat legătura cu doctorul Ionescu Adrian care te-a operat. Tot datorită lui am obţinut noua ta identitate, verificată apoi şi la serviciul de stare civilă local.

Evident, la început doctorul Ionescu a pretins că secretul profesional îl împiedică să divulge taina. Când însă i-am explicat că e vorba de trei crime, s-a simţit dezlegat de jurământul lui Hipocrat.

Un gest fulgerător, neaşteptat, o pocnitură şi superba Lidia Soare încremeneşte în fotoliu, cu tâmpla străbătută de glontele provenit de la un minuscul revolver, care îi alunecă din mână pe covor…

*

În agenţia „Cârtiţa“ domneşte un fel de melancolie. Suntem impregnaţi de mirosul tragediei, aşa cum sunt impregnaţi de mirosul de tutun pereţii unei camere în care s-a fumat mult…

— Numai un obsedat sexual ca tine putea să dea peste un asemenea caz, caută Silvia să înviореze atmosfera. Mâine-poimâine, eşti în stre să găseşti unul în care criminalul să omoare cu „arma Sidei“ femeile cinstite…

— În situaţia aceasta, tu n-ai de ce să-ţi faci griji!

Grupul izbucneşte în râs.

— Apropo, avem un nou client, ne informează Deniza.

— Când i-ai făcut angajamentul?

— Eu l-am făcut, în urmă cu trei zile, răspunde Eugen cu ochii în pământ.

— Şi abia acum ne spui? Eşti un om imposibil!

— Incorigibil!

— Nerecuperabil!

Şi viaţa agenţiei „Cârtiţa“ îşi reia cursul normal…

SFÂRŞIT